

ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΔΕΛΤΙΟ
ΑΝΤΙΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ ΚΑΙ ΔΡΑΣΗΣ
Νο 7 - Σεπτέμβρης 2000
e-mail: all_anar@hotmail.com

gia thN PRaGA

Για την ανάπτυξη ενός αντίπαλου δέους στη μοντέρνα τυραννία...
Για «να είμαστε παντού όπου συμβαίνει και να συμβαίνει εκεί που είμαστε»...
Για το πέρασμα από τη διαμαρτυρία στην εξέγερση...
Για την παγκόσμια επανάσταση... Για την Αναρχία....

Καθώς προχωρά η παγκοσμιοποίηση -η νέα μορφή του ιμπεριαλισμού, όπως γράφαμε κατά τη διάρκεια του πολέμου στη Γιουγκοσλαβία- εξοπλισμένη με νέα «οράματα» για τη λεηλασία του πλανήτη μέσα από υπερεθνικούς οικονομικούς οργανισμούς (ΔΝΤ, Παγκόσμια Τράπεζα, ΠΟΕ), με νέα εργαλεία και μηχανισμούς ελέγχου και καταστολής (πληροφορική, γενετική, ηλεκτρονικοί στρατοί), με αναπροσαρμοσμένους θεσμούς και παγκόσμιες στρατηγικές για την επιβολή της τάξης και την εγκληματοποίηση της αντίστασης (διεθνείς «αντιτρομοκρατικές» νομοθεσίες), όπως επίσης και με ένα εκσυγχρονισμένο ιδεολογικό οπλοστάσιο -αντλούμενο από τον, αιματοβαμμένο κατά τ' άλλα, ανθρωπιστικό και δημοκρατικό δυτικό πολιτισμό- που θα καθιστά εύπεπτες τις επιχειρήσεις θανάτου που διεξάγονται... καθώς τα κράτη και το κεφάλαιο εξαπολύουν μια παγκόσμια επίθεση με πολιτικούς, στρατιωτικούς και οικονομικούς όρους, το ζήτημα ενός "αντίπαλου δέους", της αντεπίθεσης ενός ανταγωνιστικού κινήματος που θα αγωνίζεται μέσα στη νέα παγκόσμια πραγματικότητα, τίθεται πιο επιτακτικά παρά ποτέ.

Κι αυτό γιατί παράλληλα με την ανάδυση μιας νέας κυρίαρχης ιδεολογίας περί «ανθρωπίνων δικαιωμάτων», «κοινωνίας των πολιτών» και «Μη Κυβερνητικών Οργανώσεων», «ειρηνευτικών στρατιωτικών αποστολών» και «ανθρωπιστικών πολέμων», «κοινωνιών της καταναλωτικής ευημερίας», «ανάπτυξης, ασφάλειας και εκσυγχρονισμού», επανεμφανίζονται, με το προσωπείο της «αντίστασης» σε όλα αυτά, οι υποβαθμισμένοι υπηρέτες του καθεστώτος: εθναμύντορες, παπάδες, εργατοπατέρες κλπ. Απ΄ τη μια μεριά για να διαπραγματευτούν τη δική τους είσοδο στη νέα εποχή της παγκοσμιοποιημένης εξουσίας, απ΄ την άλλη για να εγκλωβίσουν στις σκουριασμένες αλυσίδες τους τις αυθεντικές κοινωνικές αντιστάσεις, εξαγοράζοντας έτσι μια θέση στο παιχνίδι της κυριαρχίας ως στυλοβάτες της συναίνεσης και εγγυητές της νομιμότητας. Χρησιμοποιούν συνθήματα όπως η «εθνική ομοψυχία» ή η «εθνική οικονομία», θάβοντας τον ταξικό ανταγωνισμό και προβάλλοντας σύμβολα κάποιας υπέρ-ταξικής ψευδοκοινότητας.

Μέσα σ΄ αυτή την πραγματικότητα επιβεβαιώνονται όλο και περισσότερο οι αγώνες που έχουν χαρακτηριστικά ρήξης με κάθε μορφή της κυριαρχίας, που αντλούν την ταυτότητά τους από τη ριζική άρνηση αυτού του συστήματος και προτάσσουν την καθολική καταστροφή του, χωρίς αυταπάτες για περιθώρια διαπραγμάτευσης με θεσμούς που παρατείνουν την επιβίωση σ΄ έναν κόσμο άδειο από ζωή κι ελευθερία. Ακόμα πιο ορατή όμως γίνεται και η επιθυμία για την ανάπτυξη αυτού του ανταγωνιστικού πόλου μέσα στο νέο παγκόσμιο τοπίο, για την επικοινωνία των διαφορετικών αγώνων και τη δυνατότητα συντονισμού τους.

LONDON MAYDAY 2000

Έκφραση μιας τέτοιας προοπτικής πέραν του "καλού" και του "κακού" (δηλ. την υπεράσπιση του παλιού κόσμου ή τον εκσυγχρονισμό του), με τη δημιουργία γεγονότων παγκόσμιας απήχησης, αντιπροσωπεύουν οι εξεγερτικές στιγμές που σημάδεψαν τις κινητοποιήσεις στο **Άμστερνταμ**, το **Λονδίνο**, το **Σηάτλ** και την **Ουάσιγκτον**. Είναι το στίγμα μιας νέας απειλής από τα κάτω, κόντρα στην ηττοπάθεια και την πολυδιαφημισμένη παντοδυναμία της νέας τάξης.

Συγκρούσεις που ξεσπούν με κάθε ευκαιρία, όπως για παράδειγμα εκεί όπου συνεδριάζουν υπερεθνικοί οικονομικοί και πολιτικοί μηχανισμοί για την προώθηση της παγκοσμιοποίησης. Συγκρούσεις που αποτελούν στιγμές του κοινωνικού πολέμου που διεξάγεται καθημερινά σε κάθε γωνιά του πλανήτη, και στον οποίο εμπεριέχεται κάθε μικρή ή μεγάλη πράξη αντίστασης ενάντια στο Κράτος και τα αφεντικά. Πρόκειται για τον κοινωνικό πόλεμο που εκδηλώθηκε με τις επιθετικές δράσεις στους δρόμους της **Αθήνας** τη νύχτα της επίσκεψης του Κλίντον, με τη μαχητική κατάληψη του UNAM στην **Πόλη του Μεξικό**, με τα πυρπολημένα κρατικά κτίρια στην πρωτεύουσα του **Περού** και με τον ιθαγενικό ξεσηκωμό που σάρωσε τη χώρα του **Εκουαδόρ**... Τον ίδιο πόλεμο που μαίνεται στις σύγχρονες μητροπόλεις ανάμεσα στους αποκλεισμένους προλετάριους και τους ενσωματωμένους του συστήματος, ανάμεσα στη νεολαία και την αστυνομία, στους αγώνες των κινημάτων που ξεσπούν ενάντια στα αναδιαρθρωτικά σχέδια των αφεντικών στους χώρους της εκπαίδευσης και της εργασίας. Τον ίδιο πόλεμο που έχει τους φυλακισμένους μαχητές του, τους πολιτικούς κρατούμενους στην Ελλάδα, στην Τουρκία, στην Ευρώπη-Φρούριο, τους μαύρους επαναστάτες και ινδιάνους αιχμάλωτους στις ΗΠΑ.

*

Μπροστά στην επόμενη συνάντηση του ΔΝΤ και της Παγκόσμιας Τράπεζας από τις 26 έως τις 28 Σεπτέμβρη, αυτή τη φορά στην **Πράγα**, σε άλλο ένα πεδίο για τις μπίζνες των «αναπτυγμένων ευρωπαίων και αμερικανών συμμάχων», οργανώνονται πρωτοβουλίες με σκοπούς που ξεκινούν από τη διαμαρτυρία και φτάνουν στην πρόκληση γεγονότων και την παρεμπόδιση της συνδιάσκεψης.

Οι αναρχικοί έχουμε κάθε λόγο να είμαστε και πάλι εκεί...

-Γιατί είναι μια ευκαιρία να συναντηθούμε με τους συντρόφους μας που θα καταφθάσουν από όλο τον κόσμο, να προωθήσουμε διαρκείς συνθήκες επικοινωνίας των αγώνων σε επίπεδο αντιπληροφόρησης, αλληλεγγύης και ανταλλαγής εμπειριών, και να δημιουργήσουμε άμεσα στιγμές κοινωνικής αντεπίθεσης.

συνέχεια στη σελ. 2

-Γιατί μας ενδιαφέρει η ανάπτυξη ενός πολύμορφου ανταγωνιστικού κοινωνικού κινήματος με χαρακτήρα αντιεθνικιστικό, αντιεξουσιαστικό και αντικαπιταλιστικό, η διεθνοποίηση του οποίου, σήμερα ιδιαίτερα, είναι απαραίτητη όσον αφορά την ποιότητα και την αποτελεσματικότητά του, ενάντια στην παγκοσμιοποίηση των αφεντικών και ενάντια σ' όσους την «αντιπαλεύουν» από μια πατριωτική θέση. Γιατί θέλουμε ένα κίνημα αυτοοργανωμένο και ανατρεπτικό, και περισσότερο από το να το φανταζόμαστε μας ενδιαφέρει να δρούμε προς αυτή την κατεύθυνση.

-Γιατί οι διασκέψεις του ΔΝΤ και της Παγκόσμιας Τράπεζας, και γενικά οι τελετές των αφεντικών, προκαλούν την δυσαρέσκεια ή την οργή χιλιάδων ανθρώπων. Γιατί το ΔΝΤ και η ΠΤ αποτελούν εργαλεία για την προώθηση της παγκοσμιοποίησης και είναι υπεύθυνοι για τις ολέθριες συνέπειές της στους ανθρώπους και τη φύση, όπως αυτές εκφράζονται στα διαφορετικά σημεία του πλανήτη, είτε με την οικονομική ανάπτυξη είτε με τις πολεμικές καταστροφές, με τα κύματα των προσφύγων και την εξαθλίωση των προλετάριων, με τις συνθήκες εκμετάλλευσης και καταπίεσης που ασκούνται καθημερινά και παντού.

-Γιατί στο ετερόκλητο πλήθος που συγκεντρώνεται στις «διεθνείς ημέρες δράσης», μπορούμε να διακρίνουμε μια ποικιλία ομάδων και ατόμων που παλεύουν με διαφορετικές αιχμές -όπως την ανεργία, το ρατσισμό, τις κοινωνικές διακρίσεις, την οικολογία κλπ.- και που, βρισκόμενοι μαζί στο δρόμο, έχουν την ευκαιρία να κάνουν έμπρακτα βήματα ξεπεράσματος των συμβιβασμών, των περιχαρακώσεων και των μονοθεματισμών.

Διακρίνουμε ακόμα μια νεολαία που ασφυκτιά στα περιθώρια ζωής των σύγχρονων μεγαλουπόλεων, τμήματα της κοινωνίας που το σύστημα εγκληματοποιεί για να επιβιώνουν φρουρούμενα στις παρυφές των τειχών που χτίζει γύρω από τα εμπορικά του κέντρα, και που μέσα από αυτές τις κινητοποιήσεις εκδηλώνουν μαχητικά μια νέα μορφή πολιτικοποίησης, ενάντια στην απορρόφηση ή τη συντριβή τους από τη σύγχρονη μορφή της κυριαρχίας, τις αξίες και τους ρόλους που επιβάλλει. Μια «πολιτικοποίηση» που γεννιέται στα συντρίμμια της προηγούμενης εποχής των εξαντλημένων πασιφιστικών ψευδαισθήσεων και των καταναλωμένων συντεχνιακών αιτημάτων, και γι αυτό ολοένα και πιο σαρωτική στον ορισμό των στόχων της, πιο παγκόσμια στην έκφραση, πιο ανεξέλεγκτη στη δράση, πιο ρευστή στην οργάνωση και με λιγότερες αναστολές ως προς την επιθετικότητά της.

-Γιατί εξαρτάται από τους ίδιους τους εξεγερμένους η όξυνση του κοινωνικού ανταγωνισμού και μέσα στις διεθνείς συγκεντρώσεις, το να μετατρέψουν ένα κλίμα αμφισβήτησης που εμφανίζεται από παντού σε κοινωνική έκρηξη. Εξαρτάται από τους ίδιους τους αγωνιστές να αποκαλύψουν τη ματαιότητα των αυτοπεριορισμών και της απεύθυνσης στις «ευαισθησίες» ενός πάνοπλου συστήματος, να αναδείξουν ότι η αντίσταση στο Κράτος και το κεφάλαιο όχι μόνο συμπεριλαμβάνει όλα τα προσφερόμενα μέσα του αγώνα αλλά ανακαλύπτει και νέα.

-Γιατί όπως έχουμε μια απάντηση για τον καπιταλισμό, έτσι έχουμε μια απάντηση και για όσους διαμεσολαβούν τα συμφέροντα της ασφάλειας του κράτους στο εσωτερικό των κινημάτων: τα κόμματα, τα συνδικάτα και τις κρατικοδίαιτες οργανώσεις που σπεύδουν να χειραγωγήσουν και να ενσωματώσουν ο,τιδήποτε ζωντανό δημιουργείται κοινωνικά.

Γιατί όπως έδειξε αφενός η τακτική των αναρχικών ομάδων στις 19 Νοέμβρη στην Αθήνα, και αφετέρου η τακτική του αναρχικού "μαύρου μπλοκ" στις 30 Νοέμβρη στο Σηάτλ, δεν υπάρχει καλύτερος τρόπος από την εφαρμογή -και όχι βέβαια την επίκληση- ενός ανατρεπτικού σχεδίου, για να χτυπήσεις τις πολιτικές και οικονομικές ελίτ, και ταυτόχρονα να κάνεις ευδιάκριτη και καταλυτική την παρουσία σου μέσα σ' ένα συνονθύλευμα σταλινικών, εθνικιστών ή ειρηνιστών διαμαρτυρόμενων.

Γιατί όταν δυναμικές και αποφασισμένες μειοψηφίες ξέρουν να εντοπίζουν τους στόχους τους, τους φίλους και τους αντιπάλους, όχι μόνο δεν φοβούνται να κινηθούν ανάμεσα σε δυνάμεις διαφορετικές ή και εχθρικές, αλλά αντίθετα η δράση τους μπορεί να καθορίζει τα γεγονότα. Να γελοιοποιεί τα σχέδια της καταστολής, να ξεσηκώνει και να απελευθερώνει τις πιο ριζοσπαστικές διαθέσεις, να μετατρέπει τελικά την παρουσία χιλιάδων ανθρώπων στους δρόμους σε αυτό που θα έπρεπε να είναι: ένας ευνοϊκός παράγοντας για τη διασάλευση της τάξης των κυρίαρχων.

-Γιατί δεν είμαστε καθόλου πρόθυμοι να λύσουμε τα προβλήματα του καπιταλισμού, εξωραΐζοντάς τον με «δημιουργικές» προτάσεις. Γιατί δεν μας ενδιαφέρουν οι πλαστικές εγχειρήσεις στο δημοκρατικό προσωπείο της δικτατορίας των κρατικών συνασπισμών. Γιατί δεν θέλουμε να ζήσουμε πιο «ανθρώπινα» μέσα στον εφιαλτικό τους κόσμο, αλλά να ζήσουμε χωρίς αυτούς. Γιατί στο περιβάλλον της παγκόσμιας αντίστασης που διαμορφώνεται βρίσκουμε τους κοινωνικούς και ταξικούς μας συμμάχους, για να μετατρέψουμε τις αλαζονικές συναντήσεις των αφεντικών σε γιορτές εξέγερσης...

-Γιατί τα αφεντικά, οι θεσμοί και τα σύμβολά τους δεν είναι απρόσβλητα και γιατί είναι ωραία όταν γίνονται στόχοι της οργής μας.

Και εδώ και παντού...

We will burn your fucking banks!
σύνθημα των αναρχικών στο Σηάτλ

ΚΡΑΤΙΚΟΣ ΕΛΕΓΧΟΣ ΚΑΙ ΣΥΝΘΗΚΗ ΣΕΝΓΚΕΝ

Ενώ ο κόσμος αλλάζει με ταχύτητα και τίποτα δεν μένει πια ίδιο, στις μεθόδους εκμετάλλευσης και καταπίεσης, στον τρόπο διάρθρωσης της εξουσίας και της σύγχρονης ταξικής κοινωνίας, ένα μέρος των εξουσιαστών υπερασπίζεται το φάντασμα μιας εποχής που έχει παρέλθει. Η πρόσφατη διαφωνία μεταξύ της κυβέρνησης και της εκκλησίας για το ζήτημα των ταυτοτήτων είναι μια ακόμα αιχμή της αντιπαράθεσης και του αλληλοσπαραγμού στο εσωτερικό του συστήματος, μεταξύ αυτών που υπερασπίζονται πολιτικά και κοινωνικά μοντέλα συνδεδεμένα με την παραδοσιακή κυριαρχία του έθνους-κράτους, και αυτών που προωθούν τον εκσυγχρονισμό και την προσαρμογή σε μοντέλα της ανατέλλουσας υπερεθνικής κυριαρχίας.

Από την αντιπαράθεση αυτή αναδεικνύονται και μια σειρά αποπροσανατολιστικά ζητήματα, με αποτέλεσμα πολλοί να συστρατεύονται με τους εξουσιαστές, είτε κάτω από σύμβολα του έθνους και της θρησκείας στο όνομα μιας δήθεν αντίστασης στην παγκοσμιοποίηση, είτε κάτω από τα προτάγματα του εκσυγχρονισμού στο όνομα της προόδου και της ελευθερίας. Πίσω από τα ψευτοδιλήμματα όμως, όπως το «αν πρέπει να αναγράφεται στις ταυτότητες το θρήσκευμα», καλύπτονται τα ουσιαστικά κοινωνικά ζητήματα, όπως είναι ο αυξανόμενος έλεγχος των ανθρώπων από το κράτος και η ολοκληρωτική μορφή που τείνει να αποκτήσει, με τη χρήση των σύγχρονων τεχνολογιών και κυρίως με την πληροφορική. Κι οι νέες ηλεκτρονικές ταυτότητες δεν αποτελούν τίποτα άλλο από ένα ακόμη ρυθμιστικό σχέδιο του ελληνικού κράτους που εντάσσεται στις ευρύτερες επιλογές και τις υποχρεώσεις του απέναντι στην κεντρική ευρωπαϊκή εξουσία και τις επιταγές που ορίζονται μέσα από τη συνθήκη Σένγκεν.

Έχουν περάσει ήδη δεκαπέντε χρόνια από τότε που η Γαλλία, η Γερμανία, το Λουξεμβούργο, το Βέλγιο και η Ολλανδία υπέγραψαν τη συνθήκη Σένγκεν, κοντά στο ομώνυμο χωριό του Λουξεμβούργου, με την οποία τα αφεντικά προσδιόρισαν τα διοικητικά όρια του νέου υπερεθνικού «χώρου Σένγκεν», προώθησαν τη δημιουργία ενός ενιαίου νομικού πλαισίου και εγκαθίδρυσαν ένα πανεποπτικό σύστημα ελέγχου για όλη την Ευρώπη. Ας σημειωθεί ότι η Σένγκεν γεννήθηκε την ίδια μέρα που η Κομισιόν ενέκρινε τη "Λευκή Βίβλο" για τον εκσυγχρονισμό στους χώρους παραγωγής και τις νέες εργασιακές σχέσεις, σύμφωνα με τις επιταγές του νεοφιλελευθερισμού και της ελεύθερης αγοράς. Σκοπός αυτής της συνθήκης είναι να συντελέσει στην αστυνομική και δικαστική περιφρούρηση της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης, ενός ενιαίου ηπειρωτικού χώρου όπου θα μπορούν να κινούνται με ασφάλεια τα αφεντικά, να διακινούνται τα εμπορεύματα και τα κεφάλαια, να δρουν χωρίς όρια και περιορισμούς οι πολυεθνικές εταιρείες καθώς επίσης οι υπερεθνικές και εθνικές υπηρεσίες ελέγχου και καταστολής. Τα εθνικά σύνορα υποβαθμίζονται και ανυψώνονται νέα και αδιαπέραστα κοινωνικά και ταξικά σύνορα για να προφυλάξουν τους ενσωματωμένους στο σύστημα από τα εκατομμύρια των αποκλεισμένων που γεννά η παγκοσμιοποίηση της οικονομικής και πολιτικής κυριαρχίας.

Το όραμα των εξουσιαστών για ακόμη ευρύτερο και λεπτομερέστερο έλεγχο βρήκε την υλική έκφρασή του μέσα από το Σύστημα Πληροφοριών Σένγκεν (S.I.S), τον κεντρικό ηλεκτρονικό υπολογιστή που βρίσκεται στο Στρασβούργο (δημιούργημα της γαλλικής πολυεθνικής Μπουλ και της γερμανικής Ζίμενς). Στην ηλεκτρονική μνήμη του S.I.S., που η χωρητικότητά του επιτρέπει το φακέλωμα δεκάδων εκατομμυρίων ανθρώπων, καταγράφονται πληροφορίες για όσους αποτελούν, έστω και εν δυνάμει, κίνδυνο για τη διατήρηση της τάξης και της ασφάλειας της ιδιοκτησίας, των θεσμών και του κράτους. Προϋπόθεση για να ενταχθεί ένα κράτος-μέλος της ευρωπαϊκής ένωσης στο "χώρο Σένγκεν" αποτελεί η ψήφιση του νόμου για την «προστασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα» που εμπνεύστηκε το ευρωκοινοβούλιο. Εκτελεστικό όργανο αυτού του νόμου είναι η "ανεξάρτητη Αρχή", η οποία αναλαμβάνει τη συγκέντρωση αρχείων με «προσωπικά δεδομένα» από κάθε δημόσιο ή ιδιωτικό φορέα, για λογαριασμό του τοπικού γραφείου Σένγκεν που εδρεύει στο υπουργείο Δημόσιας Τάξης και που αυτό με τη σειρά του τροφοδοτεί με πληροφορίες το κεντρικό σύστημα στο Στρασβούργο.

Με τη χαρτογράφηση ολόκληρων πληθυσμών, την επεξεργασία και την ανάλυση των πληροφοριών, το «μάτι» του κρατικού ελέγχου αναζητά τις διαδρομές για να διεισδύσει στην ανθρώπινη σκέψη, να προσεγγίσει και να αναλύσει τις τάσεις, τις επιθυμίες, τις ιδιαιτερότητες των ανθρώπων, να τους καταστήσει διάφανους και προβλέψιμους, ώστε να τους αποτρέψει προληπτικά από κάθε εχθρική σκέψη για το σύστημα, να τους μετατρέψει σε ακίνδυνα κατοικίδια του καπιταλισμού ή να τους παραδώσει στην τιμωρία.

Ένα μέρος της συνθήκης αφορά τους μετανάστες που θεωρούνται ο "εξωτερικός εχθρός" της Ευρώπης και ανθρώπινο πλεόνασμα του λεγόμενου αναπτυγμένου κόσμου. Ανυπολόγιστος είναι ο αριθμός των μεταναστών που απελαύνονται καθημερινά και αμέτρητοι είναι αυτοί που δολοφονούνται από τα όργανα επιβολής της τάξης στους δρόμους, στα αστυνομικά τμήματα, στα σύνορα ή και κατά τη διάρκεια των απελάσεων από το ευρωπαϊκό φρούριο, ενώ τα εξωτερικά τείχη του "χώρου Σένγκεν" γίνονται ο κυματοθραύστης των μαζικών μεταναστευτικών ρευμάτων που γεννιούνται από τους πολέμους που διεξάγουν, είτε με οικονομικά είτε με στρατιωτικά μέσα, τα κράτη και οι πολυεθνικές.

Ένα άλλο μέρος αφορά τον "εσωτερικό εχθρό", καθώς στο όνομα της τάξης και της ασφάλειας προωθείται η διαρκής παρακολούθηση, η εξουδετέρωση ακόμα και η εξόντωση οποιουδή-

ποτε δεν αφομοιώνεται από τον σύγχρονο καπιταλιστικό - εξουσιαστικό κόσμο, δεν συμμορφώνεται στις κρατικές επιταγές και δεν υποτάσσεται στην «κοινωνιά» των εμπορευμάτων, του ελέγχου και της αστυνόμευσης.

Όσο γι αυτούς που εν όψει της νέας πραγματικότητας που διαμορφώνεται διαμαρτύρονται μιλώντας για την καταστρατήγηση "των κοινωνικών και πολιτικών δικαιωμάτων", την καταπάτηση των "δημοκρατικών αρχών" και τον "αυταρχισμό των κρατικών μηχανισμών", επιζητώντας έναν εκσυγχρονισμό με "ανθρώπινο πρόσωπο", το μόνο ουσιαστικά που κάνουν είναι να δημιουργούν κοινωνικούς και πολιτικούς χώρους της ηττοπάθειας, να χαλιναγωγούν τις ριζοσπαστικές διαθέσεις και να αντιστέκονται στις αυθόρμητες κοινωνικές δυναμικές, να θέτουν κατευθύνσεις που οδηγούν στην παραίτηση από κάθε επιθυμία εξέγερσης.

Εμείς, δεν έχουμε να υπερασπιστούμε τίποτα από τον παλιό κόσμο κι ούτε πρόκειται να υποδεχτούμε θετικά τις προσπάθειες άμβλυνσης των οξυμένων κοινωνικών και ταξικών ανταγωνισμών. Καμιά προσδοκία καλύτερης ζωής δεν μπορεί να υπάρξει μέσα στην φασιστική πραγματικότητα που μας επιβάλλεται, όσο εξωραϊσμένη κι αν παρουσιάζεται. Η άρνηση στα σχέδια των εξουσιαστών για περισσότερο έλεγχο πάνω στους ανθρώπους, είναι μέρος του ευρύτερου αγώνα μας για την κοινωνική απελευθέρωση και τον ατομικό αυτοκαθορισμό, και αυτός ο αγώνας είναι η μόνη μας ταυτότητα και η μοναδική ελεύθερη επιλογή μας.

Κ.τ.Κ.

* Σύμφωνα με το άρθρο 93, το «σύστημα πληροφοριών Σένγκεν έχει ως αντικείμενο την προστασία της δημόσιας τάξης και ασφάλειας, περιλαμβανομένης και της κρατικής ασφάλειας». Σε αυτή την κεντρική τράπεζα πληροφοριών συγκεντρώνονται πληροφορίες για:

-πρόσωπα που καταζητούνται από τις κατά τόπους αστυνομίες (αρ. 95),

-αλλοδαπούς που είτε έχουν καταδικαστεί είτε έχουν απελαθεί από κάποια χώρα της Σένγκεν είτε υπάρχουν υπόνοιες ή ενδείξεις ότι πρόκειται να προβούν σε πράξεις που απειλούν την ασφάλεια του κράτους (αρ. 96),

-πρόσωπα που εξαφανίστηκαν ή πρόσωπα που "χρειάζονται" την κρατική παρέμβαση για την ασφάλειά τους (αρ. 97),

-άτομα ή οχήματα που αποτελούν στόχο παρακολούθησης ή ειδικού ελέγχου (αρ. 99). Σε αυτή την κατηγορία καταγράφονται πληροφορίες για όποιον «υπάρχουν ενδείξεις ότι διαπράττει ή ότι πρόκειται να διαπράξει αξιόποινες πράξεις» ή «υπάρχει συνολική εκτίμηση που επιτρέπει να υποτεθεί ότι το συγκεκριμένο πρόσωπο θα διαπράξει και στο μέλλον αξιόποινες πράξεις, ιδιαίτερα όταν αυτό έχει παρανομήσει».

Στα στοιχεία που καταγράφονται, περιλαμβάνονται μεταξύ άλλων και η «ένδειξη ότι τα υπόψη πρόσωπα είναι οπλισμένα», η «ένδειξη ότι τα υπόψη πρόσωπα είναι βίαια» και η «στάση που ενδείκνυται να τηρηθεί».

Παράλληλα με την εφαρμογή της Σένγκεν δημιουργήθηκε και το ευρωπαϊκό σώμα μπάτσων, η Europol. Η δημιουργία της αποφασίστηκε τον Ιούνιο του '92 κατά τη σύνοδο των υπουργών της TREVI. Η ομάδα αυτή -που τα αρχικά της σημαίνουν Τρομοκρατία, Ριζοσπαστισμός, Εξτρεμισμός, Διεθνής Βία- ιδρύθηκε το 1975 από εννέα κράτη της Ευρώπης ενώ αργότερα εντάχθηκαν οι ΗΠΑ, ο Καναδάς και το Μαρόκο.

* Το ελληνικό κράτος προσχώρησε στη Σένγκεν το '92 και το '97 η συνθήκη ψηφίστηκε από τη βουλή, αφού λίγους μήνες νωρίτερα είχε ψηφιστεί ο νόμος για την «προστασία" των προσωπικών δεδομένων. Τα δεδομένα αυτά μεταξύ άλλων αφορούν τη φυλετική ή εθνική προέλευση, τα πολιτικά φρονήματα, τις πολιτικές και φιλοσοφικές πεποιθήσεις, τη συμμετοχή σε ένωση, σωματείο ή συνδικαλιστική οργάνωση, την υγεία, την κοινωνική πρόνοια, την ερωτική ζωή, τις ποινικές διώξεις και καταδίκες.

ΜΕΞΙΚΟ 12.8.00 Αντάρτες Ζαπατίστας εξανάγκασαν περισσότερους από 100 παραστρατιωτικούς υποστηρικτές της κυβέρνησης να εγκαταλείψουν τα σπίτια τους στην κοινότητα Νουέβο Παβορεάλ της Τσιάπας. Πρόκειται για το τελευταίο από τα επεισόδια που έχουν ξεσπάσει στην περιοχή για το καθεστώς κατοχής της γης, μεταξύ εξεγερμένων ιθαγενών και παραστρατιωτικών.

Η ΓΕΝΝΗΣΗ ΤΟΥ ΚΑΘΕΣΤΩΤΟΣ F.I.E.S.

Το FIES (Fichero de Internas de Especial Seguimiento - Αρχείο Κρατουμένων σε Ειδική Παρακολούθηση) που εφαρμόζεται τα τελευταία χρόνια από το Ισπανικό κράτος αποτελεί μια από τις πια σοβαρές παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Χωρίς να πρόκειται για ένα θεσπισμένα νομοθετικά καθεστώς, είναι η «άδεια» που έχουν οι δεσμοφύλακες να καταστέλλουν συγκεκριμένους κρατούμενους που οργανώνονται ενάντια στους θεσμούς των φυλακών.

Εφαρμόστηκε για πρώτη φορά το 1991, μετά την αναδιοργάνωση του A.P.R.E. (Asociacion de Presos en Regimen Especial - Σύλλογος Φυλακισμένων σε Ειδικό Καθεστώς), μιας ομάδας συνειδητοποιημένων φυλακισμένων, δραστήριων σε ό,τι αφορά τα προβλήματα της φυλακής. Ήταν επίσης μετά από μια σειρά εξεγέρσεων με αμηρίες δεσμοφυλάκων και προϊσταμένων της φυλακής και της δικαιοσύνης, που πραγματοποιήθηκαν με σκοπό να φτάσουν στην κοινωνία τα αιτήματα των κρατουμένων για βελτίωση των συνθηκών μέσα στις ισπανικές φυλακές.

Τα F.I.E.S., που δημιουργήθηκε από τον υπουργό εσωτερικών Antoni Asuncion, σχεδιάστηκε και εκτελέστηκε με σκοπό να καταστρέψει το σύλλογο A.P.R.E. και να διαχωρίσει τον υπόλοιπο πληθυσμό της φυλακής από εκείνους που θεωρούνταν πιο επικίνδυνοι για εξεγέρσεις ή αποδράσεις, φτιάχνοντας έτσι μια φυλακή μέσα στην ίδια τη φυλακή.

Επιλέγουν τους κρατούμενους, τους χωρίζουν σε μικρές ομάδες και τους μεταφέρουν έναν-έναν στα κελιά (medulos) F.I.E.S., τα ειδικά τμήματα όπου κάθε μορφή επαφής με τους άλλους κρατούμενους είναι πια αδύνατη, πράγμα που διευκολύνει την εφαρμογή της καταστολής πάνω τους.

Τους παίρνουν τα ρούχα και τους δίνουν ειδικές στολές και παντόφλες, τους παίρνουν τα στρώματα την ημέρα και τους τα δίνουν πίσω τη νύχτα. Από την αλληλογραφία, όση φτάνει στα χέρια τους έχει λογοκριθεί. Στον προαυλισμό είναι απομονωμένοι χωρίς να είναι απαραίτητα τιμωρημένοι. Για τις μεταφορές μέσα στον περίβολο της φυλακής τούς γδύνουν και τους φορούν χειροπέδες ενώ συνοδεύονται από δεσμοφύλακες οπλισμένους με ρόπαλα και σιδερένια μπαστούνια. Οι δίκες γίνονται μέσα στις φυλακές, κατά τη μεταφορά τους δεν βλέπουν κανένα. Τους ξυλοκοπούν, τους βρίζουν, τους φορούν χειροπέδες (κάποιες φορές για ολόκληρες μέρες)...

Αυτό είναι το F.I.E.S. και αυτό ισχύει στις φυλακές του ισπανικού κράτους από το 1991 μέχρι σήμερα.

***Jose Tarrio** (φυλακισμένος υπό το καθεστώς F.I.E.S.)*

ΟΙ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΙ ΣΕ ΑΓΩΝΑ

Το ξεκίνημα του ομαδικού αγώνα: Στην υπόθεση του F.I.E.S. οι κινητοποιήσεις δεν είναι κάτι νέο, πάντα γίνονταν πράξεις αντίστασης από άτομα ή μικρές ομάδες φυλακισμένων (απεργίες πείνας, αποχή από τον προαυλισμό, απεργίες εργασίας...). Αυτό που άλλαξε πρόσφατα είναι ότι κάποιοι φυλακισμένοι στο F.I.E.S. συνειδητοποίησαν πως εάν ο αγώνας δεν γίνεται συντονισμένα, είναι ατελέσφορος και έχει μικρό αντίκτυπο έξω από τις φυλακές.

Η ανάγκη συντονισμού και η πρωτοβουλία να συναντηθούν αυτές οι διαμαρτυρίες προέρχεται κυρίως από άτομα που έχουν περάσει από τα πιο σκληρά τμήματα των F.I.E.S. και έχουν βιώσει ξυλοδαρμούς, βασανιστήρια, κ.λ.π.

Ξεκίνησαν με «chapeos» (στην αργκό των φυλακισμένων, η άρνηση να βγούνε στην αυλή), αλλά γνώριζαν πως αν αυτός ο αγώνας δεν γινόταν οικειοποιήσιμος από άλλους φυλακισμένους ή αν δεν έβρισκε μια εξωτερική υποστήριξη αρκετά δυνατή, τα αποτελέσματά του θα ήταν πολύ λίγα, πέρα από την καταστολή που θα δεχόταν.

Οι πρώτες τους ενέργειες λοιπόν ήτανε τα «chapeos» που πραγματοποίησαν μικρές ομάδες φυλακισμένων. Σιγά-σιγά ο αγώνας επεκτάθηκε και σε άλλες φυλακές, μέσω γραμμάτων και ανακοινώσεων από τους ίδιους τους κρατούμενους προς κρατούμενους άλλων φυλακών και προς ομάδες εξωτερικής υποστήριξης, αφενός για τη διάδοση του αγώνα στους κρατούμενους, αλλά και για την ανάπτυξη της αλληλεγγύης και έξω από τη φυλακή.

Μετά από μήνες οι σύντροφοι συγκέντρωσαν τις διεκδικήσεις τους σε τρεις βασικές:

1. Κατάργηση του καθεστώτος F.I.E.S. και της απομόνωσης.
2. Άμεση αποφυλάκιση των αρρώστων.
3. Σταμάτημα της διασποράς των φυλακισμένων.

Συνέχισαν τις αποχές προαυλισμού και έκαναν συντονισμένα μια απεργία πείνας τεσσάρων ημερών (16-19 Μαρτίου), στην οποία συμμετείχαν πάνω από 400 κρατούμενοι σε 21 φυλακές.

Οι διεκδικήσεις τους είναι αδιαπραγμάτευτες. Ο αγώνας τους δε θα σταματήσει. Κινητοποιήσεις γίνονται διαρκώς σε κάθε τμήμα F.I.E.S. αλλά και στους δρόμους.

Οι διεκδικήσεις τους είναι και δικές μας. Ο αγώνας τους είναι και δικός μας. Δε θα τους αφήσουμε μόνους στα κελιά τους. Θα πολεμήσουμε μέχρι να φτάσουμε στο στόχο μας. Μέχρι να ανατινάξουμε τα τείχη των φυλακών, των στρατώνων, των σχολείων, των ψυχιατρικών τμημάτων, των κρατικών κτιρίων, των εργαστασίων...

Αλληλεγγύη στον αγώνα των φυλακισμένων!
Κάτω το κράτος!

***A.A.P.E.L.** (Συνέλευση Υποστήριξης των Φυλακισμένων που Αγωνίζονται)*

Την 1η Ιούνη δικάστηκαν οι 8 σύντροφοι που συνελήφθησαν στην επίθεση που εξαπέλυσαν τα ΜΑΤ ενάντια στη συγκέντρωση αλληλεγγύης (στους τότε απεργούς πείνας Κ. Καρπούζο και Τ. Κατσίλα) την οποία πραγματοποίησαν 200 αναρχικοί και αντιεξουσιαστές στην πλατεία Κουμουνδούρου, στις 4 Μάρτη 2000 (βλ. στο Αναρχικό Δελτίο νο 6).

Οι σύντροφοι καταδικάστηκαν, από 3 έως και 6 μήνες φυλάκισης με αναστολή, μόνο και μόνο για να δικαιολογήσει το δικαστήριο τις συλλήψεις και τους βάναυσους ξυλοδαρμούς από την απρόκλητη επίθεση των μπάτσων και τη βίαιη διάλυση της συγκέντρωσης.

Το παράξενο με αυτή τη δίκη ήταν ότι δεν προηγήθηκε η παραμικρή κινηματική διαδικασία, έστω και ενημερωτική, μολονότι, υποτίθεται τουλάχιστον, οι σύντροφοι συνελήφθησαν κατά τη διάρκεια ενός συλλογικού αγώνα και όχι κάποιας οικογενειακής φάσης. Τούτο όμως το παράξενο δεν ήταν το μοναδικό και ίσως εξηγείται από το επόμενο.

Μάρτυρας υπεράσπισης ήταν ...ένας βουλευτής του Συνασπισμού της Αριστεράς και της Προόδου! Γεγονός που αδυνατούσαν να εξηγήσουν ορισμένοι, τουλάχιστον, από τους κατηγορούμενους, οι οποίοι όμως το αποδέχτηκαν μάλλον παθητικά.

Εννοείται ότι αυτή η επιλογή υπεράσπισης θα έμπαινε σε μεγαλύτερη δοκιμασία και θα προκαλούσε οπωσδήποτε πολύ εντονότερη κριτική (για προφανή ανακολουθία των εμπνευστών της), αν ετίθετο σε μια συνάντηση αναρχικών - αντιεξουσιαστών, απ΄ ότι ίσως σε κάποια τυχόν παρεϊστικη ή οικογενειακή συγκέντρωση μειωμένης αυτοκριτικής διάθεσης.

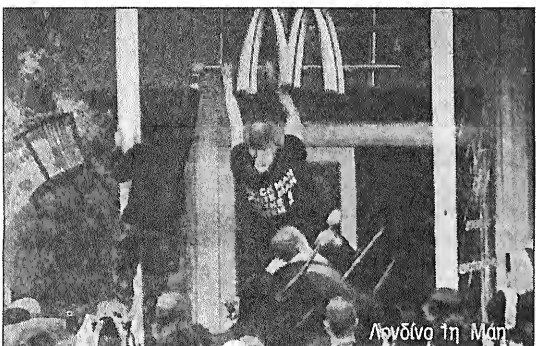
Εκείνο πάντως που, για μία ακόμη φορά, είχαμε την ευκαιρία να παρατηρήσουμε είναι το πόσο κενές ηχούν οι μεγαλόστομες διακηρύξεις που συνοδεύουν ή συγκαλύπτουν ψοφοδεείς συμπεριφορές.

Με την ευκαιρία επίσης, να υπενθυμίσουμε ότι οι αναρχικοί οι οποίοι, τη νύχτα της επίσκεψης του Κλίντον, πήραν τους δρόμους της Αθήνας και έσπειραν το χάος, μεταξύ των άλλων καθεστωτικών χώρων, δεν παρέλειψαν να χτυπήσουν και τα γραφεία του ΣΥΝ.

Θ. Ν.

«Καταδικάζω απολύτως τη βία και τις καταστροφές που έκαναν αυτοί οι άμυαλοι κακοποιοσοί» είπε μετά την Πρωτομαγιά ο επονομαζόμενος "κόκκινος" δήμαρχος του Λονδίνου Ken Livingstone, υπενθυμίζοντας ότι είναι ο ίδιος που παλιότερα δήλωνε «...ήμουνα ο πρώτος που ζήτησα να γίνουν οι αεροπορικές επιθέσεις στη Γιουγκοσλαβία για να καμφθεί η επιθετικότητά του Μιλόσεβιτς»..!

Λονδίνο 1η Μάη

Ζυρίχη 1η Μάη

Σεούλ 1η Μάη

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ 2000, ΜΙΑ ΗΜΕΡΑ

ΛΟΝΔΙΝΟ. Γύρω στα 10.000-15.000 άτομα είχαν καταλάβει από νωρίς το πρωί την Parliament Square και τους γύρω κεντρικούς δρόμους. Σε άλλα σημεία της πόλης πραγματοποιήθηκαν διάφορες εκδηλώσεις, όπως μια πορεία με ποδήλατα, διαμαρτυρία έξω από τα McDonald's, συγκέντρωση ενάντια στο νέο αντιτρομοκρατικό νόμο που προωθείται στη Βρετανία και στοχεύει σε αυτές ακριβώς τις νέες μορφές αντίστασης (μια σύνοψη της κυρίαρχης ιδεολογίας που υπαγορεύει αυτή την επίθεση από πλευράς του κράτους αποτελεί η δήλωση του Μπλερ «τέτοιου είδους πράγματα δεν θα ξανασυμβούν, ναι μεν είναι δικαίωμα των πολιτών να διαμαρτύρονται αλλά αν είναι να το κάνουν με τέτοιο τρόπο καλύτερα να μην το κάνουν καθόλου»).

....Στην Parliament, η πράσινη σημαία έδειχνε το Guerrilla Gardening. Οι Reclaim The Streets, που ενώ στις 18 Ιούνη προκειμένου να χτίσουν την είσοδο του χρηματιστηρίου κουβάλησαν φορτηγά με τούβλα τα οποία τελικά χρησιμοποιήθηκαν στην κατεδάφιση του City, τώρα έφταναν φορτωμένοι με λουλούδια και δέντρα, ξήλωναν το γκαζόν και το μετέφεραν στο οδόστρωμα. Ένα αυτοκίνητο της αστυνομίας εγκλωβίστηκε από το πλήθος και σπάστηκε. Το άγαλμα του Τσόρτσιλ και άλλα σύμβολα της ιστορίας του βρετανικού εθνικισμού βάφτηκαν με σπρέυ. Η πορεία ξεκίνησε όταν υψώθηκε η κόκκινη σημαία. Η μαύρη σημαία ήταν για την ελευθερία. Οι κάμερες παρακολούθησης (το Λονδίνο είναι γεμάτο από αυτές), έγιναν ο κατεξοχήν στόχος. Η φρουρά της πρωθυπουργικής κατοικίας δέχτηκε επίθεση. Ένα McDonald's, ένα ανταλλακτήριο συναλλάγματος και ένα παρακείμενο σούπερ-μάρκετ καταστράφηκαν και λεηλατήθηκαν. Η κόκκινη σημαία έφτασε στην πλατεία Trafalgar όπου συνάντησε τη συγκέντρωση των Κούρδων και των εργαζομένων της Rover. Η αστυνομία (που αξίζει να σημειωθεί ότι έκανε τη μεγαλύτερη κινητοποίηση των τελευταίων 30 χρόνων με παρουσία σε γη, αέρα αλλά και νερό -με βατραχανθρώπους στον Τάμεση - και σε άμεση επικοινωνία με το στρατό που βρισκόταν σε επιφυλακή), έκλεισε τις εξόδους από την πλατεία και έκοψε την πορεία στα δύο. Οι αψιμαχίες με τους μπάτσους κράτησαν αρκετή ώρα. Περίπου 1.500 διαδηλωτές που βρίσκονταν μέσα στον κλοιό, πέρασαν ένας-ένας από έλεγχο, φωτογραφήθηκαν και όσοι από αυτούς «καταζητούνταν» ή φαινόταν από τις κάμερες να έχουν σχέση με τα «επεισόδια» και τις καταστροφές κρατήθηκαν. (Η αστυνομία ακολούθησε την ίδια τακτική που εφάρμοσε στο Γιούστον στις 30 Νοέμβρη, μετά τα εξεγερτικά γεγονότα που σημειώθηκαν εκεί παράλληλα με αυτά στο Σηάτλ).

Στο άλλο τμήμα της πορείας, γίνονταν και εκεί συγκρούσεις με την αστυνομία που αρχικά προσπάθησε να περιορίσει και να κλείσει τον κόσμο στην Parliament, αλλά δεν τα κατάφερε. Το πλήθος πέρασε από τον κλοιό και διέσχισε ένα μέρος της πόλης προκαλώντας καταστροφές σε καταστήματα και αυτοκίνητα. Οι συγκρούσεις με την αστυνομία έφτασαν ως το νότιο Λονδίνο στο Kennington Park όπου κατέληξαν γύρω στα 500-800 άτομα. Αργά το βράδυ κόσμος διέσχισε την οδό Strand κοντά στην Trafalgar κατεδαφίζοντας βιτρίνες καταστημάτων και σπάζοντας πολυτελή αυτοκίνητα... Ο απολογισμός της ημέρας: 96 συλληφθέντες, 500.000 λίρες ζημιές και 10 μπάτσοι στο νοσοκομείο.

ΜΑΝΤΣΕΣΤΕΡ. Μια μεγάλη διαδήλωση κατέκλυσε την πόλη. Έγιναν επιθέσεις στα McDonald's, την Amec Consttruction, τη Shell, σε γραφεία ευρέσεως εργασίας. Οκτώ άτομα συνελήφθησαν.

ΣΕΟΥΛ. Στο κέντρο της πόλης κατέβηκαν 15.000 άτομα, διεκδικώντας καλύτερους μισθούς και διαδηλώνοντας ενάντια στις πολυεθνικές και τα σχέδια της κυβέρνησης να προχωρήσει τις ιδιωτικοποιήσεις. Περισσότεροι από 300 νεολαίοι συγκρούστηκαν για πολλή ώρα με την αστυνομία και δύο από αυτούς τραυματίστηκαν σοβαρά.

ΜΑΝΙΛΑ. Διαδηλωτές επιτέθηκαν στην αστυνομία με πέτρες και ξύλα και προσπάθησαν να σπάσουν τα μπλόκα της κοντά στο προεδρικό μέγαρο. Η αστυνομία χρησιμοποίησε μάνικες με νερό για να τους διαλύσει. Κατά τη διάρκεια των συγκρούσεων συνελήφθησαν εφτά άτομα.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΗ. Πραγματοποιήθηκε διαδήλωση και η αστυνομία συνέλαβε 13 άτομα «προληπτικώς».

ΚΡΑΚΟΒΙΑ. Αναρχικοί έκαναν πορεία προς τις τοπικές φυλακές. Όταν η αστυνομία προσπάθησε να τους εμποδίσει ξεκίνησαν συγκρούσεις. Αρκετοί τραυματίστηκαν και 14 αναρχικοί συνελήφθησαν.

ΒΕΡΟΛΙΝΟ. 10.000 άτομα (αναρχικοί, αυτόνομοι και αντιφασίστες) συγκρούστηκαν με την αστυνομία που προστάτευε μια διαδήλωση νέο-ναζιστών. Οι συγκρούσεις διήρκεσαν 15 ώρες και ήταν οι βιαιότερες των τελευταίων δέκα χρόνων. 300 αστυνομικοί τραυματίστηκαν και έγιναν 40 συλλήψεις. Κατά τη διάρκεια των ταραχών, μια αναρχική από τη Ζυρίχη, η Evelyn, σκοτώθηκε.

ΑΜΒΟΥΡΓΟ. Ομάδες αυτόνομων επιτέθηκαν σε τράπεζες και καταστήματα και πυρπόλησαν αυτοκίνητα. Η αστυνομία χρησιμοποίησε αντλίες νερού για να τους διαλύσει. Συνελήφθησαν 134 άτομα.

ΖΥΡΙΧΗ. Πραγματοποιήθηκε μια δυναμική διαδήλωση με τη συμμετοχή 1.000 ατόμων. Ο κόσμος επιτέθηκε σε σύμβολα του καπιταλισμού (τράπεζες, καταστήματα, πολυτελή αυτοκίνητα) και συγκρούστηκε με την αστυνομία που προσπάθησε να τους διαλύσει. Συνελήφθησαν 38 άτομα.

ΚΟΠΕΝΧΑΓΗ. Περίπου 1.000 ακτιβιστές από ομάδες αναρχικών, αντιφασιστών, αυτόνομων, φεμινιστριών και ελευθεριακών κομμουνιστών διαδήλωσαν στο κέντρο της πόλης ενάντια στον καπιταλισμό. Ήταν η πρώτη φορά, μετά την άγρια καταστολή του κινήματος το '90 που οργανώθηκε πορεία από μη-ρεφορμιστές. Η παρουσία των μπάτσων ήταν ασφυκτική και εμπόδισε τους διαδηλωτές να υλοποιήσουν την απόφασή τους να επιτεθούν σε σύμβολα του πλούτου. Σε σύντομες αψιμαχίες που ξέσπασαν στο τέλος της πορείας χτυπήθηκαν ασφαλίτες ενώ συνελήφθησαν έξι άτομα.

ΠΡΑΓΑ. Πραγματοποιήθηκε πορεία από αναρχικούς η οποία υπέστη επίθεση της αστυνομίας. Συνελήφθησαν τρείς αναρχικοί, μέλη της τσεχικής Ομοσπονδίας, που απελευθερώθηκαν τις επόμενες μέρες αφού πρώτα τους αποδόθηκαν βαριές κατηγορίες όπως "παράνομη οπλοφορία" και επίθεση κατά αστυνομικών.

ΝΟΒΟΡΟΣΙΣΚ. Η πορεία για την Πρωτομαγιά απαγορεύτηκε από την αστυνομία. Δύο αναρχικοί οικολόγοι συνελήφθησαν και ανακρίθηκαν από την FSB (πρώην KGB). Ήδη, από την παραμονή ξεκίνησαν οι απελάσεις από το Νοβοροσίσκ των αναρχικών που είχαν καταφθάσει από τις πόλεις Κρασνοντάρ, Σότσι, Κροπότκιν και Belorechensk της Μαύρης Θάλασσας, για να συμμετάσχουν στη διαδήλωση.

ΟΥΕΛΙΓΚΤΟΝ. Αναρχικοί κάλεσαν πορεία στην πρωτεύουσα της Νέας Ζηλανδίας (Aetearoa), στην οποία συμμετείχαν επίσης οικολόγοι ακτιβιστές, ριζοσπάστες ιθαγενείς Maori, φοιτητές, μαθητές και rastafarians. Η διαδήλωση διέσχισε το διοικητικό και οικονομικό κέντρο της πόλης, όπου έγινε στόχος επίθεσης η αντιπροσωπεία της Nike, Rebel Sport.

ΒΟΣΤΩΝΗ. Οι αντικαπιταλιστικές εκδηλώσεις τις πρωτομαγιάς πραγματοποιήθηκαν στην καρδιά του οικονομικού κέντρου της πόλης. Η κυκλοφορία διακόπηκε, έγιναν εισβολές στη Fidelity Investments και στη Boston Safe Deposit & Trust και συγκρούσεις με την αστυνομία. Όταν κάποιος συνελήφθη, εξαγριωμένοι διαδηλωτές από το "black block" περικύκλωσαν το βαν όπου κρατούνταν και τον απελευθέρωσαν.

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ. Περίπου 3.000 άτομα διαδήλωσαν ζητώντας γενική αμνηστία για τους μετανάστες χωρίς χαρτιά και καλύτερες συνθήκες δουλειάς για όλους τους εργάτες. Η αστυνομία συνέλαβε αναρχικούς από το "black block" γιατί «παραβίασαν» νόμο της πολιτείας που απαγορεύει στους διαδηλωτές να καλύπτουν το πρόσωπό τους.

ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ

ΟΥΑΣΙΓΚΤΟΝ. Διαδήλωση ενάντια στην παγκοσμιοποίηση και τις μεγάλες υπερεθνικές εταιρίες έκλεισε μια από τις κεντρικότερες διασταυρώσεις της πόλης. Οι συγκεντρωμένοι συγκρούστηκαν με την αστυνομία που προσπάθησε να τους διαλύσει.

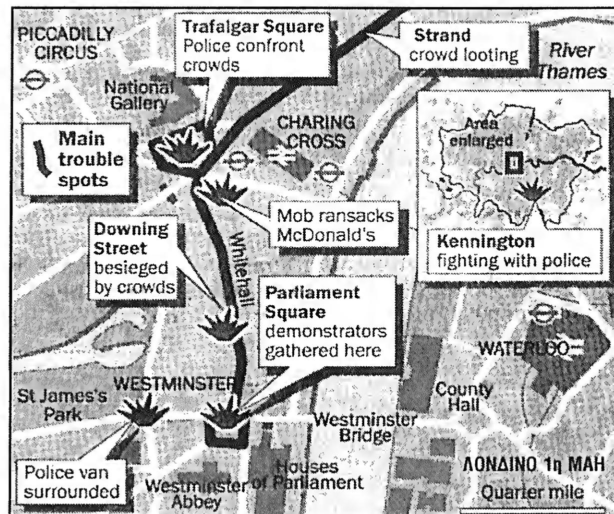
ΠΟΡΤΛΑΝΤ. 200 αναρχικοί πραγματοποίησαν πορεία που ξεκίνησε μετά από ένα παγανιστικό χορό και επίκληση στο «πνεύμα του Σηάτλ». Όσο η αστυνομία προσπαθούσε να τους περιορίσει στο πεζοδρόμιο γίνονταν διαρκώς αψιμαχίες. Οι διαδηλωτές συνάντησαν την πορεία των εναλλακτικών και των οικολόγων και οι αψιμαχίες με την αστυνομία συνεχίστηκαν. Έγιναν επιθέσεις σε επιχειρήσεις και σε τράπεζες με κεντρικό σύνθημα: «παγκοσμιοποίηση της ελευθερίας»!

Από την Αθήνα μέχρι το Σηάτλ.. από το Λονδίνο και το Βερολίνο μέχρι τη Σεούλ... κι από τη Φιλαδέλφεια μέχρι την Πράγα... όπου με αφορμή τη συνάντηση του ΔΝΤ και της Παγκόσμιας Τράπεζας που θα πραγματοποιηθεί εκεί, στις 26 Σεπτέμβρη 2000, προγραμματίζονται εκδηλώσεις αντίστασης, τόσο στην Πράγα όσο και σε άλλες πόλεις του κόσμου με σύνθημα «να παγκοσμιοποιήσουμε την ελευθερία και όχι την οικονομία»!

Αυτό που γίνεται πια φανερό είναι πως ένα νέο παγκόσμιο κίνημα διαμορφώνεται κι ένας παγκόσμιος κοινωνικός αγώνας βρίσκεται σε εξέλιξη. Όλα αυτά τα γεγονότα, όπου το κοσμοείδωλο της κυριαρχίας διαρρηγνύεται και τη θέση του παίρνει η απαλλοτρίωση του χώρου και του χρόνου που είναι γιορτή και αντεπίθεση μαζί, είναι στιγμές αυτού του αγώνα. Στιγμές που εμπνέονται από αυτές που προηγήθηκαν και κατατίθενται ως γόνιμη εμπειρία σε αυτές που θα ακολουθήσουν. Το μυστικό νήμα που τις ενώνει, βρίσκεται σε εκείνες τις δυνάμεις, τις σκέψεις και τις επιθυμίες που επιμένουν να αναστατώνουν και να απειλούν τον κυρίαρχο κόσμο της καταπίεσης και της εκμετάλλευσης καθώς αναζητούν το δρόμο προς την ελευθερία.

Για μας, που βαδίζουμε σε αυτό το δρόμο του διεθνοποιημένου αγώνα, έχει σημασία να αξιοποιούμε κάθε σύνδεση και συγγένεια προς την κατεύθυνση της όξυνσης και της ριζοσπαστικοποίησής του. Να επιχειρούμε την έκφραση της εξεγερτικής δράσης σπάζοντας τη σιωπή της ανακωχής και της συναίνεσης όταν αυτή κυριαρχεί. Να εκμεταλλευόμαστε κάθε ρήγμα που δημιουργεί η κοινωνική δυσαρέσκεια για τη μετατροπή του σε έδαφος για αντεπίθεση. Να είμαστε παντού όπου εκδηλώνεται και όπου είμαστε να εκδηλώνεται...

Μαρίνα - Ιανός

Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΟΠΛΟ ΜΑΣ

Λευτεριά στον αναρχικό Σίμο Σεϊσίδη

και σε όλους τους φυλακισμένους αγωνιστές

Η σύλληψη και η προφυλάκιση του συντρόφου **Κώστα Νικολαΐδη** στις 14 Ιούνη, κατηγορούμενου για συμμετοχή στις ταραχές στη συναυλία των Rage Against The Machine (βλ. στη σελίδα 8) δεν ήταν η τελευταία αυτό το καλοκαίρι. Οι κατασταλτικές επιχειρήσεις και οι μεθοδεύσεις των διωκτικών αρχών του κράτους συνεχίστηκαν αμείωτες σε βάρος των αναρχικών.

Την επομένη της συναυλίας, 15 Ιούνη, η αστυνομία ανακοίνωσε ότι καταζητούνται έξι ακόμη νέοι, οι οποίοι υποτίθεται ότι συμμετείχαν στις ταραχές σύμφωνα με τις μαρτυρίες δύο μπάτσων που τους "αναγνώρισαν". Καθόλου τυχαία και οι έξι είναι δραστήριοι αντιεξουσιαστές γνωστοί ήδη στην αστυνομία ως τέτοιοι. Ανάμεσά τους ήταν και ο σύντροφος **Σίμος Σεϊσίδης**, μόνιμος στόχος τα τελευταία χρόνια των διωκτικών αρχών, ο οποίος αφέθηκε προσωρινά ελεύθερος όπως και οι υπόλοιποι με περιοριστικούς όρους και χρηματική εγγύηση.

Όμως ο Σίμος δεν έπαψε να αποτελεί στόχο των μεθοδεύσεων της αστυνομίας και πολύ σύντομα, την 1η Αυγούστου, προσερχόμενος στο αστυνομικό τμήμα για να δηλώσει την παρουσία του σύμφωνα με τους περιοριστικούς όρους, συνελήφθη ξανά. Αυτή την φορά για ...ληστεία τράπεζας, με "αποδεικτικό στοιχείο" ένα μέρος δακτυλικού αποτυπώματος που "βρέθηκε σε μια πλαστική σακούλα 500 μέτρα από την τράπεζα" !

Στο σχετικό δελτίο τύπου που εξέδωσε η Ασφάλεια αναφέρεται ότι: "Την 29/6/00 ώρα 08.40 σε βάρος του επί της οδού Μαραθώνος 63 και Ειρήνης υποκαταστήματος της ALPHA BANK, διεπράχθη ληστεία από **δύο άγνωστα άτομα** (...) που διέφυγαν με μοτ/τα τύπου eduro".

Όπως προέκυψε από την προανάκριση-έρευνα [δηλ. το αποτύπωμα στη σακούλα! σ.σ.] ένας από τους δράστες είναι ο Σεϊσίδης Συμεών γεν. 1976 στην Αθήνα (...) Ο δεύτερος των δραστών αναζητείται".

Και το δελτίο της Ασφάλειας συνεχίζει αναφέροντας αντί άλλων "αποδεικτικών" στοιχείων: "Ο συλληφθείς Σεϊσίδης τυγχάνει **προσεσημασμένος** για κατοχή εκρηκτικών βομβών, φθορές ξένης ιδιοκτησίας, εμπρησμούς κ.λπ. αδικήματα" ! "Ο ανωτέρω **έχει συλληφθεί κατ' επανάληψη** για τα προαναφερόμενα αδικήματα" !!

Έτσι λοιπόν ο σύντροφος Σίμος Σεϊσίδης συνελήφθη και προφυλακίστηκε για μια ληστεία που διέπραξαν "δύο άγνωστα άτομα που διέφυγαν", έχοντας εναντίον του ως "αδιάσειστα" στοιχεία ένα μέρος αποτυπώματος που η Ασφάλεια ισχυρίζεται πως "βρήκε" σε μια σακούλα στο δρόμο συν το γεγονός ότι είναι "προσεσημασμένος" ως αναρχικός και έχει συλληφθεί "κατ' επανάληψη" για διάφορα άλλα "αδικήματα".

Να θυμίσουμε ότι ο Σίμος συνελήφθη για πρώτη φορά στις 8/2/95 κατηγορούμενος μαζί με άλλα τρία άτομα για απόπειρα εμπρησμού ενός αυτοκινήτου διανομής τύπου. Προφυλακίστηκε για δύο μήνες στις φυλακές ανηλίκων και επί τη ευκαιρία η ασφάλεια του φόρτωσε αναδρομικά και τρείς εμπρησμούς αυτοκινήτων που είχαν γίνει από άγνωστους το 1994...

Συνελήφθη πάλι, μαζί με άλλα 504 άτομα στις 18/11/95, κατά την εισβολή των ΜΑΤ στο Πολυτεχνείο το οποίο είχε καταληφθεί από αναρχικούς, αντιεξουσιαστές και νεολαίους σε μια πράξη αλληλεγγύης στην εξέγερση των φυλακισμένων του Κορυδαλλού και στους φυλακισμένους αναρχικούς που τότε έκαναν απεργία πείνας.

Συνελήφθη τέλος, όπως ήδη προείπαμε, δεκαπέντε μέρες μετά τη συναυλία των Rage Against The Machine, κατηγορούμενος με βάση τη μαρτυρία δύο ασφαλιτών ότι τον "αναγνώρισαν" ανάμεσα στα άτομα που συμμετείχαν στις εκεί ταραχές.

Δεν θα σιωπήσουμε και δεν θ' αφήσουμε κανέναν σύντροφο μόνο του απέναντι στις κατασταλτικές επιχειρήσεις και τις μεθοδεύσεις του κράτους.

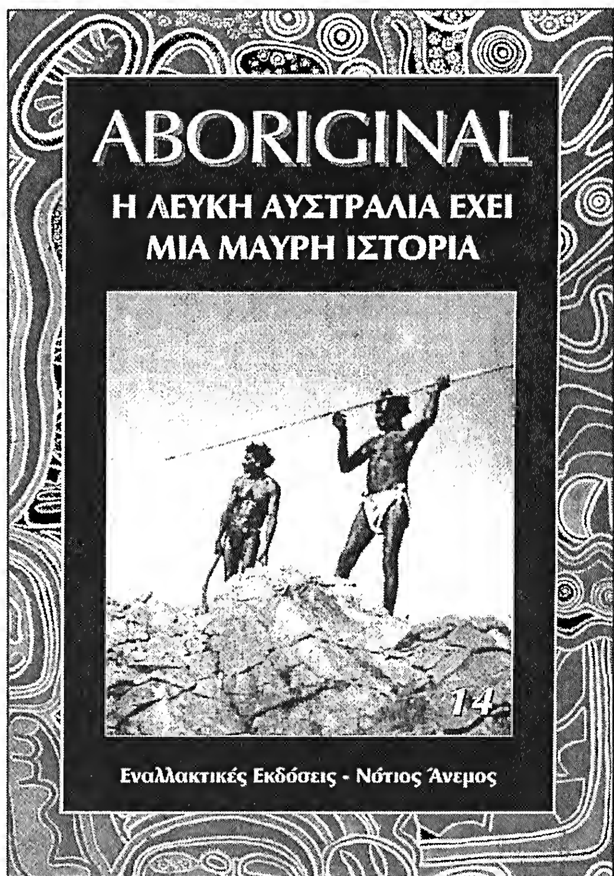
*

Να υπενθυμίσουμε τέλος ότι στις φυλακές κρατούνται επίσης οι αγωνιστές **Κώστας Καλαρέμας**, **Νίκος Μαζιώτης** και **Αβραάμ Λεσπέρογλου.**

Ο Νίκος Μαζιώτης πρόκειται να δικαστεί, σε δεύτερο βαθμό, από το εφετείο στις 9 Οκτώβρη. Ο Νίκος συνελήφθη στις 13/1/98 για απόπειρα έκρηξης στο Υπουργείο Βιομηχανίας και Ανάπτυξης, για την οποία και ανέλαβε την πολιτική ευθύνη, ως πράξη αλληλεγγύης στον αγώνα ενάντια στην εγκατάσταση της πολυεθνικής TVX Gold στα μεταλλεία της Β.Α. Χαλκιδικής και ενάντια στα εκσυγχρονιστικά σχέδια του κράτους και του κεφάλαιου. Στις 8/7/99 καταδικάστηκε σε 15 χρόνια φυλάκισης.

Λίγες μέρες νωρίτερα, στις 4 Οκτώβρη, πρόκειται να δικαστεί και ο αγωνιστής Αβραάμ Λεσπέρογλου με βάση το γνωστό κατασκευασμένο κατηγορητήριο που μεθόδευσαν σε βάρος του οι αστυνομικές και δικαστικές αρχές από δεκαπενταετίας για να παρουσιάσουν "αντιτρομοκρατικό έργο".

Για τις δίκες αυτές θα επανέλθουμε στο επόμενο Δελτίο...

Με αφορμή την καπιταλιστική φιέστα των ολυμπιακών αγώνων στο Σίδνεϋ, κυκλοφόρησε το βιβλίο " Aboriginal", για την ιστορία, τον πολιτισμό και τους αγώνες των αυτόχθονων της Αυστραλίας. (Εναλλακτικές Εκδόσεις: Τ.Θ. 31 421 Τ.Κ. 100 35 Αθήνα).

"... Οι ανθρώπινες κοινότητες, τόσο ποικιλόμορφες στους τρόπους τους όσο και τα φτερά των πουλιών, καταπατήθηκαν, απογυμνώθηκαν και στο τέλος εξοντώθηκαν πέρα από κάθε φαντασία. Τα ενδύματα και τα έργα των εξαφανισμένων κοινοτήτων συγκεντρώθηκαν σαν λάφυρα και εκτέθηκαν στα μουσεία σαν επιπρόσθετα στοιχεία της πορείας προς την πρόοδο. Τα εξαφανισμένα ήθη και έθιμα έγιναν αντικείμενα περιέργειας σε μια ακόμη από τις πολλές επιστήμες των εισβολέων. Τα απαλλοτριωμένα εδάφη, δάση και ζώα συσσωρεύτηκαν σαν πραγματικά χρυσωρυχεία, σαν πρωτογενές κεφάλαιο, σαν τις απαραίτητες συνθήκες για τη διαδικασία παραγωγής που θα μετέτρεπε τα ζώα σε καπέλα, τα ορυκτά σε πυρομαχικά και τους επιζώντες ανθρώπους σε φθηνή εργατική δύναμη. Η γενοκτονία ήταν και παραμένει η αναγκαία προϋπόθεση, το κλειδί μεταξέλιξης, ο σκελετός των στρατιωτικο-βιομηχανικών συμπλεγμάτων, του τυποποιημένου περιβάλλοντος του κόσμου των γραφείων και των πάρκιγκ".

Fredy Perlman *"Η συνεχιζόμενη γοητεία του εθνικισμού"*

Η ΑΥΞΗΜΕΝΗ ΕΝΟΤΗΤΑ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ ΑΠΟ ΤΑ ΣΗΜΑΔΙΑ ΤΗΣ ΑΛΛΑΓΗΣ ΣΤΗΝ ΠΑΛΙΡΡΟΙΑ - ΥΠΟΣΤΗΡΙΖΟΝΤΑΣ ΤΟ ΚΑΛΕΣΜΑ ΓΙΑ ΕΝΑ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΑΝΤΙ-ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΟ ΜΠΛΟΚ

ΟΥΑΣΙΓΚΤΟΝ, 16-17 ΑΠΡΙΛΗ 2000

Ένα ακόμα βήμα στην κατεύθυνση παγκοσμιοποίησης της αντίστασης ήταν το διεθνές κάλεσμα για συγκέντρωση στα μέσα του Απρίλη στην Ουάσιγκτον, με στόχο να παρεμποδιστεί η διεξαγωγή των συναντήσεων του ΔΝΤ και της Παγκόσμιας Τράπεζας.

Αυτή τη φορά, έχοντας ως προηγούμενο τα γεγονότα της 30ης Νοέμβρη κατά τη σύνοδο του ΠΟΕ στο Σηάτλ, το κράτος αντιμετώπισε πιο μεθοδικά τις κινητοποιήσεις. Το σύνολο των αστυνομικών υπηρεσιών (αστυνομία πάρκων μέχρι μυστικές υπηρεσίες) χρησιμοποιήθηκε για το στήσιμο μιας γιγάντιας επιχείρησης που περιλάμβανε παρακολουθήσεις τηλεφώνων, internet και ανοιχτών συζητήσεων, την κατοχή του ευρύτερου κέντρου της πόλης όπου θα διεξάγονταν οι συναντήσεις, καθώς και κινήσεις τρομοκρατίας και προληπτικής καταστολής, όπως ήταν η εισβολή στο κεντρικό κτίριο συντονισμού και οργάνωσης των κινητοποιήσεων και η μαζική σύλληψη 600 ανθρώπων σε πορεία ενάντια στις φυλακές και τη θανατική ποινή, μια μέρα πριν τις κεντρικές διαδηλώσεις.

Παρά την κινητοποίηση των μπάτσων, 15.000 με 30.000 άνθρωποι επιχείρησαν στις 16 και τις 17 Απρίλη να εμποδίσουν τη διεξαγωγή αυτών των συναντήσεων, αποκλείοντας βασικές οδικές αρτηρίες που οδηγούσαν σε αυτές. Στο "black block", που συγκροτήθηκε ύστερα από κάλεσμα αναρχικών και ονομάστηκε Επαναστατικό Αντι-Καπιταλιστικό Μπλοκ, συμμετείχαν περισσότεροι από 1.000 άνθρωποι.

Το μπλοκ αυτό έδρασε σε συνεργασία με το ευρύτερο πλήθος των διαδηλωτών, διατηρώντας όμως την αυτονομία του και προωθώντας τα ριζοσπαστικά χαρακτηριστικά του: μια συγκρουσιακή αντίληψη για τη δράση στους δρόμους, μια συνολική οπτική απέναντι στους σχεδιασμούς και τις επιλογές των αφεντικών, και μια ξεκάθαρη κριτική απέναντι στα μετριοπαθή κομμάτια που διαμαρτύρονται για την αποκρουστική προοπτική της κυριαρχίας αγκιστρωμένα στο επίσης αποκρουστικό παρελθόν της. Ακολουθώντας μια τακτική συνεχούς κίνησης, απέκλεισε κεντρικούς κόμβους, έστησε οδοφράγματα, κατέστρεψε περιπολικά ή άλλα αυτοκίνητα σε στιγμές έντασης και αντιπαράθεσης με την αστυνομία, έσπευσε σε ενίσχυση άλλων διαδηλωτών και συγκρούστηκε με τους μπάτσους ανακτώντας πολλές φορές το χαμένο έδαφος στα μπλόκα.

Οι περίπου 1.350 συλλήψεις που έγιναν και η σκληρή στάση της αστυνομίας απέναντι στους συλληφθέντες αντιμετωπίστηκαν με μια συντονισμένη στάση αλληλεγγύης που κράτησαν πολλοί αγωνιστές αρνούμενοι να δηλώσουν τα στοιχεία τους και να συνεργαστούν με οποιονδήποτε τρόπο, διεκδικώντας ιατρική φροντίδα των τραυματιών, δικηγόρους και καλύτερες συνθήκες κράτησης για όλους.

Με τα γεγονότα της Ουάσιγκτον έγινε για άλλη μια φορά φανερό πως η δράση των δυνάμεων της σύγκρουσης και της ανατροπής είναι αυτή που καθορίζει τη δυναμική μιας αντίστασης που εξαπλώνεται σε όλο τον πλανήτη ενάντια στους νέους όρους εκμετάλλευσης και καταπίεσης που επιβάλλει η παγκοσμιοποίηση της κυριαρχίας.

Νέες μεγάλες κινητοποιήσεις έγιναν, στη Φιλαδέλφεια των ΗΠΑ, την πρώτη εβδομάδα του Αυγούστου, κατά τη διάρκεια του 39ου συνέδριου των Ρεπουμπλικανικού Κόμματος. Οι μπάτσοι με την καθοδήγηση του μαύρου δημάρχου επέδειξαν μεγάλη επιθετικότητα κατά των χιλιάδων διαδηλωτών, μεταξύ τους πολλοί αναρχικοί και μαύροι ακτιβιστές, που συνέρευσαν στην πόλη. Στη διάρκεια των αντιπαραθέσεων και των συγκρούσεων στους δρόμους της πόλης συνελλήφθησαν περίπου 400 άτομα.

Διαδηλώσεις, συγκρούσεις και συλλήψεις έγιναν και στο Λος Άντζελες, στις 16-17 Αυγούστου, κατά τη διάρκεια του συνέδριου του Δημοκρατικού Κόμματος.

(Ακολουθεί ένα κείμενο συμβουλιακών κομμουνιστών από συλλογικότητες που συμμετείχαν στη συγκρότηση του Επαναστατικού Αντι-Καπιταλιστικού Μπλοκ. Παρόλο που οι απόψεις του κειμένου δεν υιοθετούνται στο σύνολό τους από τους συντρόφους του Δελτίου, το δημοσιεύουμε για την ανάδειξη των ζητημάτων που τίθενται στις ΗΠΑ στα πλαίσια της αντίστασης ενάντια στην Παγκοσμιοποίηση, καθώς και των θέσεων των αγωνιστών εκεί.)

Πρόσφατα ένας αριθμός αναρχικών ομάδων κυκλοφόρησε ένα κάλεσμα για ένα Επαναστατικό Αντι-Καπιταλιστικό Μπλοκ στις επερχόμενες διαδηλώσεις της 16ης Απρίλη ενάντια στο ΔΝΤ στην Ουάσιγκτον. Οι ακτιβιστές αυτοί, χωρίς να περιορίζονται στη διοργάνωση ενός αναρχικού μαύρου μπλοκ, απευθύνθηκαν σε αυτόνομους, "αντικρατιστές ελευθεριακούς μαρξιστές", αναρχοσυνδικαλιστές, και συμβουλιακούς κομμουνιστές για να σχηματίσουν ένα μέτωπο, οργανωμένο χωριστά αλλά που να δρα από κοινού, ως ένας επαναστατικός και αντι-καπιταλιστικός πόλος αναφοράς, μέσα στο ευρύτερο κίνημα ενάντια στην "παγκοσμιοποίηση". Από την πολιτική πλευρά των συμβουλιακών κομμουνιστών, οι εκδόσεις Collective Action Notes, Red & Black Notes, και The Bad Days Will End υποστηρίζουν αυτό το κάλεσμα που εκδόθηκε από τους αναρχικούς φίλους μας. Δεν λειτουργούμε ως αντιπρόσωποι οργανώσεων, και ακόμα λιγότερο ως "αρχηγοί" κάθε είδους, αλλά μάλλον ως άτομα που αντιπροσωπεύουν εκδόσεις περιορισμένης κυκλοφορίας.

Οι ενέργειες της 16ης Απρίλη προετοιμάζονται πάνω στην ορμή των διαδηλώσεων του περασμένου χρόνου ενάντια στον ΠΟΕ στο Σηάτλ. Με την αναπτυσσόμενη αντίσταση στην "παγκοσμιοποίηση" και τους παγκόσμιους οικονομικούς θεσμούς όπως ο ΠΟΕ, το ΔΝΤ, και η Παγκόσμια Τράπεζα, μερικοί κηρύσσουν την εμφάνιση ενός "νέου κινήματος" και ενός "νέου αντικαπιταλισμού". Βέβαια, αυτές οι διαμαρτυρίες καταδεικνύουν πως η παγκοσμιοποίηση δεν είναι η αδιαμφισβήτητη δύναμη που τα καπιταλιστικά αφεντικά και οι γραφειοκράτες ισχυρίζονται. Αλλά ο "νέος αντικαπιταλισμός" που εμφανίστηκε στο Σηάτλ ήταν ένα μίγμα που περιλάμβανε μεγάλο μέρος του παλιού ρεφορμισμού, όπως τη γραφειοκρατεία των σωματείων AFL-CIO, τη Λέσχη Sierra, την Εθνική Συντεχνία Δικηγόρων, τον Ralph Nader και τους ομοίους του, και διάφορες "Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις". Αυτά τα στοιχεία αντιλαμβάνονται το κίνημα ενάντια στην παγκοσμιοποίηση απλά ως ένα μέσο για να ασκούν πίεση στο καπιταλιστικό κράτος ώστε να περιορίσει ή να επιδιορθώσει τους παγκόσμιους οικονομικούς οργανισμούς ή για να αντικαταστήσει το "ελεύθερο εμπόριο" με το "δίκαιο εμπόριο". Αυτή η ρεφορμιστική προοπτική φέρνει μαζί της έναν αποκρουστικό εθνικιστικό προστατευτισμό, ενώ αυτό που χρειάζεται είναι η ανάπτυξη μια πλήρους διεθνούς αλληλεγγύης. Εντάσεις ανάμεσα σε μερικούς από τους ρεφορμιστές και τους ριζοσπάστες ήρθαν στην επιφάνεια στο Σηάτλ, όπου οι "φρουροί της ειρήνης" πρόθυμα έδρασαν ως συμπλήρωμα του κράτους και των βάναυσων μπάτσων του προσπαθώντας να κρατήσουν "στη γραμμή" τους ριζοσπάστες. Όσο προετοιμάζεται το κίνημα για τις 16 Απρίλη στην Ουάσιγκτον, τόσο υπάρχει η ανάγκη για πολιτικό ξεκαθάρισμα.

Για ένα ολόκληρο πλήθος ζητημάτων, το κάλεσμα για ένα Επαναστατικό Αντι-Καπιταλιστικό Μπλοκ παίρνει το δρόμο του ταξικού αγώνα αντί αυτού της μεταρρύθμισης. Το κάλεσμα διακηρρύσει ότι είναι απαράδεκτο το ρεφορμιστικό μήνυμα "δίκαιο εμπόριο, όχι ελεύθερο εμπόριο" και για "περιορισμούς" και "διορθώσεις" των παγκόσμιων οικονομικών καπιταλιστικών θεσμών. Απορρίπτει τη στενότητα των "μονοθεματικών" μορφών οργάνωσης και επιλογών αντί μιας συνολικής επαναστατικής κριτικής στον καπιταλισμό. Αποκηρρύσει τον προστατευτισμό και τον εθνικισμό που μολύνει μεγάλο μέρος του κινήματος ενάντια στην παγκοσμιοποίηση, προπαγανδίζοντας αντίθετα την κατάργηση των εθνών. Αρνείται τη συμμετοχή στο κίνημα των επονομαζόμενων "φρουρών της ειρήνης" και επιμένει στο δικαίωμα των ομάδων και των ατόμων να οργανώνονται και να δρουν αυτόνομα μέσα στο ευρύτερο κίνημα ενάντια στην παγκοσμιοποίηση. Όλα αυτά τα πράγματα δεν είναι απλώς αυτά που υποστηρίζουμε, είναι απαραίτητα.

Το κάλεσμα των αναρχικών για ένα Επαναστατικό Αντι-Καπιταλιστικό Μπλοκ δεν έχει στόχο να διασπάσει το κίνημα. Είναι ένα κάλεσμα για να δυναμώσει και να συσπειρώσει έναν πολιτικό πόλο αναφοράς μέσα στο κίνημα ενάντια στην παγκοσμιοποίηση, ο οποίος προωθεί την αντίληψη ότι για να είσαι ενάντια στην παγκοσμιοποίηση πρέπει να είσαι ενάντια στον καπιταλισμό, το κράτος και το έθνος. Αυτή η εναντίωση απαιτεί μια προλεταριακή προοπτική: Να είναι για την εργατική τάξη και για την επαναστατική αυτοοργάνωσή της μέσα από τα εργατικά συμβούλια.

Δεν πρόκειται για την τετριμμένη "παλιά αριστερή" αντίληψη ή το λενινιστικό δόγμα σύμφωνα με το οποίο μόνο το εργοστασιακό προλεταριάτο, οργανωμένο στα σωματεία, επιτρέπεται να είναι το "πραγματικό" υποκείμενο στην ιστορία. Η ίδια η παγκοσμιοποίηση έχει σημάνει την αποβιομηχανοποίηση για μεγάλα τμήματα των εργαζομένων στις ΗΠΑ. Την ίδια στιγμή ο σύγχρονος καπιταλισμός έχει μετατρέψει όλη την κοινωνία σε ένα "κοινωνικό εργοστάσιο" στο οποίο είμαστε όλοι εργάτες. Όπως γράφτηκε πρόσφατα στο κύριο άρθρο του βρετανικού περιοδικού Aufheben για τις διαδηλώσεις της 18ης Ιούνη του '99 στο Λονδίνο, "αν πολεμάμε το κεφάλαιο τότε πρέπει να ορίσουμε τους εαυτούς μας ως το προλεταριάτο". Μέσα από αυτή την συνένωση της εργατικής τάξης και της ύπαρξής της, σφηρυλατούμε τις βάσεις μιας γνήσιας διεθνούς ενότητας, που μια μέρα θα θέσει τις βάσεις για την κατάργηση του καπιταλισμού, της μισθωτής σκλαβιάς, και της ίδιας της εργασίας. Έχοντας αυτή την προοπτική κατά νου, υποστηρίζουμε το κάλεσμα για ένα Επαναστατικό Αντι-Καπιταλιστικό Μπλοκ.

Curtis Price / Collective Action Notes
Neil Fettes / Red & Black Notes
Ed Caldwell / The Bad Days Will End

ΝΕΩΤΕΡΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΔΙΚΕΣ ΤΩΝ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΣΤΗΝ ΙΤΑΛΙΑ

Στις 31 Ιανουαρίου ολοκληρώθηκε η δίκη του Silvano Pellissero, κατηγορούμενου από την άνοιξη του '98 μαζί με τον Edoardo Massari-Baleno και τη Soledad Rosas [οι οποίοι βρέθηκαν "αυτοκτονημένοι" λίγο μετά την προφυλάκισή τους] για ενέργειες σαμποτάζ ενάντια στην εγκατάσταση σιδηροδρομικών γραμμών για τρένα υψηλής ταχύτητας στην περιοχή Val di Sussa [βλ. "Αναρχικό Δελτίο" Νο 1]. Μολονότι οι "γρανιτώδεις αποδείξεις" που είχε προαναγγείλει ο εισαγγελέας αποδείχτηκαν ανύπαρκτες και το μόνο εξακριβωμένο αδίκημά του [που το είχε παραδεχτεί κι ο ίδιος] ήταν η άρνηση πληρωμής του φόρου για το αυτοκινήτό του, η ποινή που του επέβαλαν οι δικαστές ήταν 6 χρόνια και 10 μήνες, εφεσιμη. Επικυρώθηκε έτσι η άποψη ενός εισαγγελέα: "ο Silvano κι οι όμοιοί του είναι επικίνδυνοι για το δημοκρατικό καθεστώς, όχι τόσο για τη σοβαρότητα των εγκλημάτων τους, όσο για τη θετική ανταπόκριση που βρίσκουν μέσα σε μια εκρηκτική κοινωνική κατάσταση". Με την ανακοίνωση της ποινής ξέσπασε ένα κύμα οργής απ' τους παρευρισκόμενους συντρόφους ενάντια στους δικαστές και τους μπάτσους που είχαν κατακλύσει το χώρο του δικαστηρίου και η σύγκρουση επεκτάθηκε στους δρόμους του Τορίνο.

Λίγο καιρό μετά έγινε και το δικαστήριο των Art. Fazio και L. Bertola που κατηγορούνταν για τον ξυλοδαρμό ενός δημοσιογράφου-ρουφιάνου στη διάρκεια της κηδείας του Baleno [βλ. "Αναρχικό Δελτίο" Νο 1], επιβάλλοντάς τους ποινή 3,5 χρόνων.

Όσον αφορά τη δίκη Marini, ολοκληρώθηκε στα τέλη Φλεβάρη η αγόρευση του εισαγγελέα, συνοψίζοντας το κατηγορητήριο εναντίον των 50 και πλέον κατηγορούμενων αναρχικών σύμφωνα με το θεώρημα ROS-Marini [βλ. "Αναρχικό Δελτίο" Νο2]. Η αδυναμία απόδοσης στους κατηγορούμενους συγκεκριμένων βίαιων ενεργειών καλύπτεται, σύμφωνα με τον Marini, από το νόμο περί "πολιτικής συνομωσίας" [ενός φασιστικού νόμου που εφαρμόστηκε στη δεκαετία του '70], ο οποίος βασίζεται στην προληπτική τιμωρία όχι των πράξεων αλλά των πολιτικών προθέσεων. "Αυτό που θέλει ο Μπονάννο και οι εξεγερτικοί αναρχικοί είναι τούτο [η ανατροπή του κράτους] και δεν είναι αναγκαίο να εκδηλωθούν οι βίαιες ενέργειες, ούτε και πρέπει υποχρεωτικά να κάνουν κάποιο σοβαρό έγκλημα... αρκεί η πολιτική στάση τους". Κι αφού, συνεχίζει ο ίδιος, για τους αναρχικούς οι ιδέες συνεπάγονται τις πράξεις, αυτό είναι το μόνο πράγμα που δεν μπορεί ούτε πρέπει να ανεχτεί ένα δημοκρατικό κράτος... η εικασία του κυνδύνου είναι αρκετή... Όσο για την υποτιθέμενη ανατρεπτική οργάνωσή τους, την ORAI, που επινόησε ο ίδιος [διαρθρωμένη δήθεν σε δύο επίπεδα, το ένα φανερό και νόμιμο και το άλλο κρυφό και παράνομο], δεν παίζει ρόλο που αυτή δεν εμφανίστηκε ποτέ, παρά μόνο μέσα στο κατηγορητήριο, ούτε -σύμφωνα πάντα με το Marini- καθένα απ' τα υποτιθέμενα μέλη της πρέπει αναγκαστικά να σχετίζεται με τα υπόλοιπα ή με καθεμιά απ' τις υποτιθέμενες ενέργειές της... αρκεί το να διάκειται θετικά ακόμη κι αν δεν δραστηριοποιείται καθόλου.

Η πρόταση του εισαγγελέα χωρίζει τους κατηγορούμενους σε τρεις ομάδες... η πρώτη για συμμετοχή σε ένοπλη ομάδα με σκοπό την τρομοκρατία [με ποινές από 4,5 χρόνια και πάνω], η δεύτερη για συμμετοχή σε ανατρεπτική οργάνωση με σκοπό την τρομοκρατία [με ποινές από 1,5 χρόνο] και η τρίτη για κάποιους κατηγορούμενους με ειδικά "μη-πολιτικά αδικήματα" [κλοπές κ.λπ] με ενδιάμεσες ποινές.

Στις 31 Μάη εκδόθηκε τελικά η απόφαση για τη δίκη Marini διαψεύδοντας σε μεγάλο βαθμό τα σχέδια των διωκτικών αρχών κατά των πολυάριθμων αναρχικών που κατηγορούνταν σύμφωνα με το θεώρημα του εισαγγελέα Marini για τη σύσταση της φανταστικής οργάνωσης ORAI. Από τους 58 κατηγορούμενους μόνο οι 13 κρίθηκαν ένοχοι (όχι όλοι τους αναρχικοί), από αυτούς μερικοί όντας ήδη καταδικασμένοι σε προηγούμενες δίκες. Συγκεκριμένα καταδικάστηκαν οι: Francesco Porcu (ισόβια και 18 μήνες απομόνωσης), Marina Lo Vecchio (12 χρόνια), Orlando Campo (5 χρ.), Rose Ann Scrocco (10 χρ.), Gregorian Garagin (6 χρ.), Carlo Tesseri (3 χρ. και 10 μήνες), Jean Weir (1 χρ.), Alfredo Bonanno (3,5 χρ.), Falco Liborio (1 χρ. και 8 μήνες), Maria Marotta (1 χρ.), A. Di Fazio (1 χρ. και 8 μήνες), Antonio Sforza (ο ένας από τους Sforza οι οποίοι συνεργάστηκαν με τις αρχές, 15 χρόνια) και Mojdeh Namsetchi (η ψευτομετανιωμένη συνεργάτης των ROS και του Marini, στην κατάθεση της οποίας στηρίχθηκε ουσιασικά το κατηγορητήριο, 2 χρόνια).

Στην απόφαση του δικαστηρίου επρόκειτο να ασκηθεί έφεση από τους κατηγορούμενους αλλά και τον Marini.

Μολονότι η κατάληξη της τριετούς δίκης είναι αναντίστοιχη με τις διαστάσεις που της δόθηκαν από πλευράς διωκτικών αρχών, αποτελεί ένα ερώτημα το τι επιδράσεις είχε αυτή η δίωξη μέσα στην ιταλική κοινωνία και ειδικότερα στο εσωτερικό του αναρχικού κινήματος, έχοντας θέσει σε κλοιό διαρκούς καταστολής και πολυετούς ομηρίας ένα από τα πιο δραστήρια τμήματά του.

Η ΚΡΑΤΙΚΗ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΣΥΝΟΡΑ, ΑΛΛΑ ΟΥΤΕ ΚΑΙ Η ΑΝΑΡΧΙΑ

Στις 27/10/99, έξω απ' τα γραφεία του Ελληνικού Οργανισμού Τουρισμού στο Μιλάνο, βρέθηκε μια βόμβα που δεν είχε εκραγεί. Δυο μέρες πριν σε ένα τμήμα των καραμπινιέρων της ίδιας πόλης είχε φτάσει ένα δέμα παγιδευμένο με εκρηκτική ύλη, το οποίο εξουδετερώθηκε πριν εκραγεί.*

Η ανάληψη της ευθύνης, όπως δημοσιεύτηκε στον ιταλικό τύπο, έλεγε: «Ενώ ο καπιταλισμός μας καταπιέζει, ενώ η ευρωπαϊκή ένωση εκθειάζει τη νίκη της κι ενώ ο τρόμος και η παραίτηση παραλύουν κινήματα και ανθρώπους, υπάρχουν ωστόσο καταστάσεις αγώνα και αναρσίας. Ομάδες συντρόφων στην Ευρώπη αποφάσισαν σήμερα να επιτεθούν ενιαία σε ενεργή αλληλεγγύη με τον φυλακισμένο έλληνα αναρχικό Νίκο Μαζιώτη και με όλους τους αναρχικούς και τους επαναστάτες που βρίσκονται στη φυλακή. Στους συντρόφους στέλνουμε το χαιρετισμό μας με φωτιά. ΔΙΕΘΝΗΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ. Δεν γίνεται να μετασχηματιστεί ο καπιταλισμός του κέρδους και της απανθρωπιάς, γίνεται μόνο να του δοθούν χτυπήματα μέχρι τη στιγμή που θα διαλυθεί. ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ. Η Οργισμένη Ταξιαρχία. Μιλάνο 1η Μάη 1971»

Μετά απ' αυτό ξέσπασε ένα όργιο παραπληροφόρησης με προέλευση τις ειδικές αντιτρομοκρατικές μονάδες των καραμπινιέρων (R.O.S.) και αναμεταδότες τα ιταλικά ΜΜΕ και κάποιες ελληνικές εφημερίδες. Να θυμίσουμε εδώ ότι οι R.O.S. σε συνεργασία με τις δικαστικές αρχές και ειδικά με το δικαστή Marini, είναι εκείνοι που επινόησαν την ύπαρξη μιας φανταστικής ένοπλης οργάνωσης, που ονόμασαν O.R.A.I. Απέδωσαν στα υποτιθέμενα μέλη της (με βάση την «ομολογία» μιας ψευτομετανιωμένης) έναν αριθμό βίαιων ενεργειών της τελευταίας 15ετίας, στήνοντας έτσι μια πολύχρονη δίωξη εναντίον δεκάδων αναρχικών στην Ιταλία (βλ. «Αναρχικό Δελτίο» Νο 2).

Οι νέες απίθανες «πληροφορίες» των R.O.S. μιλούσαν ανάμεσα σ' άλλα για μακροχρόνιες διασυνδέσεις μεταξύ ελλήνων [καθώς και προσωπικά του Ν. Μαζιώτη] και ιταλών αναρχικών, για παρουσία «15μελούς αντιπροσωπείας» ελλήνων αναρχικών στην κηδεία του Edoardo Massari-Baleno, την Άνοιξη του '98, για 4 ιταλούς αναρχικούς οι οποίοι καταζητούνται για "κάποιες" ενέργειες στην Αθήνα κ.λπ. Για να "δέσει" το σενάριο επιστρατεύτηκαν και μέρη του κατασταλτικού θεωρήματος «R.O.S.-Marini», αλλά και δόσεις απ' την ελληνική ασφαλίτικη μυθιστοριογραφία γύρω απ' την ταυτότητα των αναρχικών στην Ελλάδα, τον τρόπο οργάνωσής τους και τις υποτιθέμενες σχέσεις τους με "άλλες τρομοκρατικές οργανώσεις"!

Βέβαια όλη αυτή η σεναριολογία κι η προσπάθεια παρουσίασης των δράσεων διεθνιστικής αλληλεγγύης ως απότοκων κάποιων φανταστικών διαπροσωπικών σχέσεων κι επαφών, εντάσσεται στα πλαίσια της έντασης των κατασταλτικών σχεδιασμών στην περιοχή, όπως προκύπτει π.χ. στην Ελλάδα μέσα από ειδικές διακρατικές συμφωνίες με παγκόσμιες και περιφερειακές δυνάμεις (Η.Π.Α., Ισραήλ, Τουρκία), από συνθήκες τύπου Σένγκεν, από την προαναγγελόμενη ψήφιση αντιτρομοκρατικού νόμου, κ.λπ.

Όμως η παγκοσμιοποίηση έχει και μια άλλη όψη εκτός από εκείνη της οικονομίας και της καταστολής. Την όψη της διεθνοποίησης των αγώνων για την Ελευθερία. Όταν ένας αγώνας ξεσπά σ' ένα σημείο, είναι δυνατόν να κινητοποιήσει και να εμπνεύσει όσους αγωνίζονται και σε άλλα μέρη της γης. Η αλληλεγγύη των αναρχικών στον αγώνα των κατοίκων της Β.Α. Χαλκιδικής, και ειδικά η στάση του Μαζιώτη απέναντι στο κράτος καθώς και ο διεθνιστικός και ρηξιακός χαρακτήρας που πήρε η δίκη του τον Ιούλη του '99, ήταν γεγονότα με τέτοιο αντίκτυπο ώστε από μόνα τους να συνεγείρουν και να εμπνεύσουν όσους αγωνίζονται οπουδήποτε για την κοινωνική απελευθέρωση.

Αργέστης

* Σε ισπανικά και ιταλικά έντυπα αναφέρεται ότι ενέργειες έγιναν και στην Ισπανία, ενάντια στην ελληνική πρεσβεία της Μαδρίτη και σε μια τράπεζα της Βαρκελώνης.

ΥΠΟΘΕΣΗ MARINI: Η ΚΑΤΑΛΗΞΗ ΜΙΑΣ ΔΙΚΗΣ ΜΕ ΔΙΠΛΟ ΤΕΛΟΣ

Στις 31 Μάη 2000 έκλεισε η λεγόμενη δίκη Μαρίνι σε βάρος 50 αναρχικών συντρόφων που κατηγορούνταν για βαριά αδικήματα: από συμμετοχή σε ένοπλη οργάνωση μέχρι ανατρεπτική συνέργεια και άλλα "κοινά" εγκλήματα.

Τα ειδικά επιχειρησιακά τμήματα των Καραμπινιέρων (R.O.S.) και η εισαγγελία της Ρώμης θέλησαν να στριμώξουν, βάσει ψεύτικων και προκατασκευασμένων αποδείξεων, μερικές δεκάδες αναρχικών, προσφεύγοντας επίσης σε μια φανταστική επαναστατική οργάνωση στην οποία δόθηκε το όνομα O.R.A.I. Η έρευνα που οδήγησε τον Σεπτέμβρη του 1996 στη σύλληψη 30 σχεδόν ατόμων, έπειτα από τέσσερα και πλέον χρόνια ερευνών, κλείνει με την αθώωση όλων αναφορικά με την ένοπλη οργάνωση και την ανατρεπτική συνέργεια, αλλά και με την καταδίκη 13 κατηγορούμενων με βαριές ποινές για «κοινά» εγκλήματα.

Η δίκη από την αρχή ήταν το αποτέλεσμα μιας σκευωρίας, όχι μόνο για την απόλυτη έλλειψη αποδείξεων αλλά και εξαιτίας ενός απόρρητου ντοκουμέντου των Καραμπινιέρων που ήταν για εσωτερική τους χρήση και είχε προηγηθεί της έρευνας, αλλά στη συνέχεια δημοσιοποιήθηκε εξαιτίας κάποιας εσωτερικής διαμάχης των R.O.S. Η πληροφορία αυτή που παρουσιάστηκε και συζητήθηκε από την υπεράσπιση υπογράμμιζε το πώς προκατασκευάστηκε η δίκη, πώς εγκλώβισε 50 αναρχικούς με βάση κατασκευασμένα αποδεικτικά στοιχεία και υποβολιμαίες καταθέσεις μιας ψευτο-μετανιωμένης μάρτυρος, και όλα αυτά για να οδηγήσουν στην καταδίκη τους, σύμφωνα με την καθιερωμένη ιεροεξεταστική μέθοδο του κατασταλτικού μηχανισμού.

Η απόφαση παρουσιάζει την εικόνα μιας βρώμικης ενδιάμεσης λύσης παιγμένης πάνω στο πετσί αυτών που καταδικάστηκαν.

Οι ένορκοι πραγματοποίησαν μια δίκη χωρίς αποδείξεις, αλλά μια γενική αθώωση θα ήταν άσχημα προσαρμοσμένη στα δισεκατομμύρια που ξοδεύτηκαν για τις έρευνες, στα χρόνια της προφυλάκισης δεκάδων ατόμων, στις δημοσιογραφικές υπηρεσίες καθώς επίσης και στις αντιδραστικές πολιτικές διαθέσεις. Ενώ από τη μια μεριά αναγνωρίζεται το έκδηλο της κατασκευής του πλέγματος των κατηγοριών που προετοιμάστηκαν από τον εισαγγελέα Μαρίνι, από την άλλη επιβεβαιώνεται η θέληση να προχωρήσουν στην καταδίκη μιας δεκάδας κατηγορουμένων. Έτσι ξεπερνιέται η δυσκολία της δικαστικής εξουσίας να διατυπώσει ανοικτά μια πολιτική κρίση και να δικάσει ιδέες, και η απόφαση δικαιώνεται αποδίδοντας στα άτομα βαριά εγκλήματα (ποτέ αποδεδειγμένα) και παρουσιάζοντας τους κατηγορούμενους ως αιμοχαρείς εγκληματίες, προς αναζήτηση της συναίνεσης της κοινής γνώμης.

Αυτός ο επίλογος εισάγει σε μια πολιτική φάση όπου βρίσκεται στο δρόμο της υλοποίησής του ένα σχέδιο συνολικής επικύρωσης και παγίωσης της εκμετάλλευσης και της κυριαρχίας πάνω σε κάθε ζωντανή ύπαρξη. Η εξουσία υιοθετεί ιλιγγιωδώς αυξανόμενες τεχνικές ελέγχου και καταστολής, οι οποίες εμφανίζονται με διαφορετικές μορφές και είναι προορισμένες στο να περιορίζουν εκείνες τις οντότητες, επαναστατικές και μη, που επιδιώκουν να ζουν διαφορετικά, που εξεγείρονται και πραγματικά αμφισβητούν το μοντέλο που έχει επιβάλει το καπιταλιστικό σύστημα.

Όποιος δεν προσαρμόζεται στους κανόνες και αγωνίζεται για να αλλάξει την πραγματικότητα πρέπει να εμποδίζεται με κάθε μέσο, νόμιμο ή παράνομο, προτού μπορέσει να παρουσιάσει έναν πραγματικό κίνδυνο για το κράτος.

Αυτή είναι μόνο μία από τις τόσες δίκες που διεξάγονται ενάντια σε συντρόφους-ισσες σε όλη την Ιταλία και που με την ίδια μέθοδο τείνουν να τσακίσουν οποιοδήποτε είδος κοινωνικής διαφωνίας.

ΕΠΙΒΕΒΑΙΩΝΟΥΜΕ ΤΗΝ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΜΑΣ ΣΤΟΥΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΥΣ ΚΑΙ ΤΙΣ ΣΥΝΤΡΟΦΙΣΣΕΣ ΠΟΥ ΧΤΥΠΙΟΥΝΤΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ.

Η ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΜΑΣ ΣΤΟΥΣ ΔΙΑΧΥΤΟΥΣ ΚΑΙ ΕΠΑΝΑΛΑΜΒΑΝΟΜΕΝΟΥΣ ΕΚΦΟΒΙΣΜΟΥΣ ΚΑΙ ΤΑ ΑΝΤΙΠΟΙΝΑ ΕΙΝΑΙ Η ΕΠΑΝΑΠΡΟΩΘΗΣΗ ΚΑΙ Η ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΑΛΑΖΟΝΕΙΑ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ.

ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ

Ρώμη, 1η Ιούνη 2000

RAGE AGAINST THE MACHINE OR UNDER THE MACHINE...?

ΝΑ ΣΠΑΣΟΥΜΕ ΤΟ ΤΕΙΧΟΣ ΤΗΣ ΣΙΩΠΗΣ
ΓΙΑ ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΚΥΝΗΓΙ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Η γενικευμένη κοινωνική βαρβαρότητα που γεννά η εξουσία του "ανθρώπου" πάνω στον άνθρωπο προκαλεί με τη σειρά της καθημερινά φαινόμενα δυσαρέσκειας, αμφισβήτησης και οργής σε ομάδες του πληθυσμού και ιδιαίτερα της νεολαίας. Και υπάρχουν χώροι όπως είναι οι συναυλίες και οι αθλητικοί αγώνες οι οποίοι αν και αποτελούν σύγχρονα εργοστάσια κατανάλωσης, εκμετάλλευσης και ελέγχου γίνονται συχνά σημεία έκρηξης της συσσωρευμένης ασφυξίας και της οργής των νέων. Γιατί η συνάθροιση πολλών ανθρώπων, ακόμα και με μοναδικό σημείο συνοχής την ασφυξία και την οργή, λειτουργεί συχνά ως προϋπόθεση για την εκδήλωση αντεπιθέσεων ενάντια στα αποκρουστικά σύμβολα της κυριαρχίας και τους πραιτωριανούς της, έστω κι αν συχνά είναι ξεσπάσματα τόσο πρωτόλεια και στιγμιαία, ακόμα και άστοχα καμιά φορά, όσο ευκαιριακά κι αυθόρμητα γεννήθηκαν.

Καθόλου τυχαία η συναυλία των «Rage Against the Machine» έγινε στα νταμάρια, στο θέατρο Πέτρας στην Πετρούπολη, μακριά από το κέντρο της μητρόπολης ή άλλα σημεία της με προκλητικούς στόχους για την εξεγερμένη νεολαία. 14 Ιουνη 2000 και κατά τη διάρκεια της συναυλίας ξεσπούν μικρής έκτασης επεισόδια ανάμεσα σε μικρές ομάδες νέων και ισχυρές δυνάμεις της αστυνομίας που έχουν κυκλώσει ασφυκτικά την περιοχή. Τα επεισόδια σύντομα σταματούν όπως και η συναυλία, ενώ οι μπάτσοι κατακλύζουν το χώρο με βροχή ασφυξιογόνων χωρίς όμως να καταφέρουν να συλλάβουν κανέναν. Στη συνέχεια οκτώ χιλιάδες περίπου νέοι και νέες που παρακολούθησαν τη συναυλία αποχωρούν, περνώντας αναγκαστικά ανάμεσα από τις παρατεταγμένες ομάδες των ΜΑΤ και της ασφάλειας. Οι μπάτσοι αρχίζουν τότε τις συλλήψεις επιλέγοντας κατά βούληση ποιοί από τους αποχωρούντες νέους θα προσαχθούν σαν ύποπτοι για τα επεισόδια που προηγήθηκαν. Η ανυπαρξία οποιουδήποτε ενοχοποιητικού στοιχείου για οποιονδήποτε ήταν μια λεπτομέρεια που ξεπεράστηκε με "αναγνωρίσεις" από τους ίδιους τους μπάτσους. Τέτοιες προσαγωγές, με βάση "αναγνωρίσεις" και υποψίες των μπάτσων, έγιναν σε ακτίνα πολλών χιλιομέτρων από το χώρο της συναυλίας ακόμη και ώρες μετά το τέλος της.

Δεκάδες είναι οι νέοι και οι νέες που κατέληξαν έτσι σαν ύποπτοι στην Γενική Ασφάλεια όπου αρκετοί κακοποιήθηκαν και τους απαγγέλθηκαν κατηγορίες για τα επεισόδια. Περίπου 20 από αυτούς οδηγήθηκαν στον ανακριτή κατηγορούμενοι για κακουργήματα και αφέθηκαν προσωρινά ελεύθεροι με περιοριστικούς όρους και χρηματικές εγγυήσεις. Δύο από αυτούς, ο φοιτητής Βασίλης Πανούσης και ο εργάτης Κώστας Νικολαΐδης, και χωρίς να υπάρχει κανένα ιδιαίτερο στοιχείο σε βάρος τους πέρα από τις γνωστές "αναγνωρίσεις", κρίθηκαν ως "ιδιαίτερα επικίνδυνοι" και προφυλακίστηκαν, ο πρώτος -ο οποίος αποφυλακίστηκε ενάμιση μήνα αργότερα- στις φυλακές ανηλίκων και ο δεύτερος στον Κορυδαλλό. Κάποιοι προφανώς έπρεπε να προφυλακιστούν και επιλέχθηκαν αυτοί με κριτήρια που αφορούν τη στάση τους απέναντι στις αρχές ή το φάκελό τους στην ασφάλεια και όχι την υποτιθέμενη σχέση τους με τα επεισόδια. Ας σημειωθεί ότι ο σύντροφος Κώστας Νικολαΐδης τη στιγμή της σύλληψής του έφερε πάνω του φυλλάδια αναρχικού περιεχομένου, πράγμα που στα μάτια των μπάτσων προφανώς τον καθιστά ένοχο για οτιδήποτε.

Όμως το πογκρόμ που έστησαν οι μπάτσοι σε βάρος της νεολαίας κατόπιν των μάλλον ασήμαντων και περιορισμένων επεισοδίων στη συναυλία των «Rage» τούς άνοιξε φαίνεται την όρεξη κι αποφάσισαν να συνεχίσουν με το ανθρωποκυνηγι των αναρχικών... Την επομένη της συναυλίας, ανακοίνωσαν ότι καταζητούνται έξι ακόμα νέοι, κατηγορούμενοι για κακουργήματα με βάση πάλι "αναγνωρίσεις" και μαρτυρίες δύο μπάτσων ότι τα άτομα αυτά εθεάθησαν στο χώρο των επεισοδίων. Κατά διαβολική σύμπτωση όλοι τους είναι φακελωμένοι στην ασφάλεια ως αντιεξουσιαστές και αναρχικοί, με συμμετοχή σε πολιτικές πρωτοβουλίες, αυτοοργανωμένα εγχειρήματα και κοινωνικές αντιστάσεις. Ενδιαφέρον είναι το ότι ανάμεσα στους έξι είναι και άτομα που ενώ δεν είχαν καν την "τύχη" να βρίσκονται στην συναυλία της Πετρούπολης, είχαν όμως την ατυχία να κατηγορούνται για τα επεισόδια που έγιναν σε αυτή. Και αυτοί οι έξι, που είτε συνελήφθησαν είτε παρουσιάστηκαν στο μεταξύ, αφέθηκαν προσωρινά ελεύθεροι με περιοριστικούς όρους και χρηματικές εγγυήσεις.

Η μακροχρόνια και ύπουλη προπαγάνδα των εγκληματιών που κυβερνούν, για την αύξηση της παραβατικότητας, της εγκληματικότητας και της τρομοκρατίας, και για την αναγκαιότητα της πάταξής τους, φαίνεται πως αποδίδει για τα καλά τους καρπούς της: αφού δεν έχει άλλο σκοπό από το να κρύψει πως η Εξουσία είναι το καθαυτό έγκλημα απ' όπου και πηγάζουν όλα τα εγκλήματα, και να αποσπάσει την κοινωνική συναίνεση και τη συνεργασία για τη ραγδαία αύξηση της κρατικής βίας και της καταστολής επάνω στην κοινωνία ή σε ό,τι απέμεινε από αυτή. Η γενικευμένη μπατσοκρατία και η δολοφονική επιθετικότητα απέναντι στους μετανάστες, τους αποκλεισμένους και τους αντιστεκόμενους ανθρώπους, καθώς και η εφαρμογή του δόγματος της «μηδενικής ανοχής» απέναντι στις μικρές ή μεγάλες ταραχές που ξεσπούν εξαιτίας της καθημερινής εκμετάλλευσης, της κοινωνικής ανισότητας και της καταπίεσης, δεν σημαίνουν τίποτα άλλο παρά την επιβολή του Νόμου και της Τάξης της Δικτατορίας του Κράτους και του Κεφάλαιου επάνω στη ζωή μας.

Μια ζωή που ασφυκτιά μέσα στα προσχήματα ελευθερίας, αναζητώντας ένα άλλο νόημα από αυτό της εθελόδουλης επιβίωσης κάτω από την καθαγιασμένη ισχύ του χρήματος και της εξουσίας του κράτους. Μια ζωή που δεν θα πάψει να εξεγείρεται γιατί διψά παθιασμένα για την ελευθερία...

ΝΑ ΜΗΝ ΜΕΙΝΟΥΜΕ ΠΑΘΗΤΙΚΟΙ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΗΝ ΚΡΑΤΙΚΗ ΜΗΧΑΝΗ ΠΟΥ ΦΥΛΑΚΙΖΕΙ ΚΑΙ ΣΥΝΘΛΙΒΕΙ ΤΗ ΖΩΗ. ΝΑ ΜΗΝ ΕΠΙΤΡΕΨΟΥΜΕ ΤΗΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ. ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΕΞΕΓΕΡΜΕΝΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ.

ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΟΥ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥ ΚΩΣΤΑ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΟΙ ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ

"Με την απόπειρα στο υπουργείο Βιομηχανίας και Ανάπτυξης στις 6/12/97 σκοπό είχα την αποστολή μηνύματος στους πολιτικούς, επιχειρηματικούς και αστυνομικούς κύκλους αυτής της χώρας ότι τα σχέδιά τους, επενδυτικά ή κατασταλτικά, δεν πρόκειται να περάσουν χωρίς αντίσταση.

Σκοπό είχα, επίσης, την αποστολή μηνύματος αλληλεγγύης στο δίκαιο και δυναμικό αγώνα που με κάθε μέσο διεξάγουν οι κάτοικοι των χωριών του Στρυμονικού κόλπου ενάντια στην εγκατάσταση βιομηχανίας χρυσού από την καναδική πολυεθνική TVX GOLD, στη βορειοανατολική Χαλκιδική...

...Είμαι αναρχικός και επιδιώκω την ολοκληρωτική καταστροφή του κράτους και του καπιταλιστικού καθεστώτος και την αντικατάστασή του από τις αντιεξουσιαστικές κομμούνες. Τη μόνη κατηγορία που μπορώ να δεχθώ και είναι προς τιμή μου είναι αυτή της ανατρεπτικής δράσης."

Ν. Μαζιώτης

ΑΝ ΟΙ «ΑΘΩΟΙ» ΑΞΙΖΟΥΝ ΤΗΝ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΜΑΣ
ΤΟΤΕ ΟΙ «ΕΝΟΧΟΙ» ΤΗΝ ΑΞΙΖΟΥΝ ΑΚΟΜΑ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΝ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΝΙΚΟ ΜΑΖΙΩΤΗ

Η "ΑΠΟΛΟΓΙΑ"
ΤΟΥ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥ
ΝΙΚΟΥ ΜΑΖΙΩΤΗ

Για την υπόθεση του συντρόφου Νίκου Μαζιώτη κυκλοφορούν τρείς μπροσούρες, με κείμενα από τη φυλακή, την "απολογία" του, και κείμενα αλληλεγγύης. Οι μπροσούρες διακινούνται ελεύθερα ή με μικρό συμβολικό αντίτιμο.